

Požehnanie s mesačnou dýkou

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Stanislav Hoferek</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2022)</u>	<u>Eva Kara Pífková</u>

O knihe

Spoznajte svet potulnej modrej mágyne, ktorá potrebuje i nepotrebuje pomoc ostatných. Zistíte viac o tajomnej mesačnej dýke, ktorá mení svet už po niekoľko ľudských generácií. Taktiež môžete spoznať spôsoby, ako naložiť so svojim talentom v svete plnom krutosti a skúšok.

Kniha je pokračovaním dvoch odlišných kníh z rovnakého sveta. Požehnanie, kde sa dvojica mladých ľudí dostala do zložitej situácie v epickom fantasy svete, a Mesačnej dýky. Čo všetko majú tieto knihy spoločné? A ako veľmi je požehnanie skutočne požehnaním?

1. kapitola: Neskutočne dlhý život

Airana sa teší z nového tela. Teraz je rýchla, ohybná a hlavne iná. Vítaná zmena. Pritom práve zmena je to, čo ju najviac vystihuje. Zmena za zmenou. Niektoré ženy si menia odev aj trikrát počas večera, iné si prefarbia vlasy, vymenia partnera v posteli či na sene a ešte úplne iné dajú do polievky viac vody ako obyčajne, aby bolo v hrnci aspoň niečo. Airana je iná. Prišla na svet ako úplne obyčajné dievča, ale s talentom. To bol iný svet, menej komplikovaný ako ten, ktorý akurát žije.

Boli to časy, keď hrozba zurganov bola už dávno rozprášená a už si to skoro nikto ani nepamätal. Po celej ríši existovalo množstvo ľudí bez domova z rozličných príčin. Vrahovia, zlodejky a najrôznejší vyvrheli boli asi všade a navzájom si kradli to, čo ukradli niekomu inému. Kto prišiel o všetko, stal sa jedným z nich. Alebo sa stal obeťou jedného z najväčších nepriateľov ľudstva. Hladu. Bol to čas epidémií a ešte pred Bitkou pri Sivom vrchu aj veľkých armád, ktoré nikto nemohol poriadne zaplatiť.

V mestečku neďaleko Marelovej veže sa jedna mladá mágyňa učila kúzliť. Tu sa ukázal jej prvý talent. Vyzná sa do predmetov. Medené, zlaté, akékoľvek. Ideálne ak majú niečo, čo mágovia a hlavne čiernokňažníci nazývajú magický potenciál. Látky, ktoré sa dajú ovládať kúzлами ľahšie, ako tie ostatné. Často vôbec nejde o detaily zdobenia, ale o to, čo obsahujú, z čoho boli vyrobené.

Teraz Airana len tak odpočíva v kúpeľnej miestnosti hradu a myslí na svoje prvé kúzlo. Našla úplne obyčajnú lyžicu, ktorá ju okamžite uchvátila. Bola drahá, strieborná. A ona vycítila, že je to iný kov, ako všade naokolo. Zobrala ju do pravej ruky a zavrela oči. Postupne sa celá lyžica dostala až do ľavej ruky bez toho, aby ktoroukoľvek rukou pohla. Len silou myšlienok. Celé kúzlo bolo pomalé, ľahko narušiteľné, ale dokázala viac, ako kedy dokáže ktokoľvek bez magického nadania. Vedela, že chce viac. Nechcela oddych, chcela neustále zlepšenia. Chcela zmenu. Ešte v ten istý čas, zatiaľ čo jej mama sťahovala kráľika, sa naučila presúvať z ruky do ruky lyžicu takou rýchlosťou, že by

to prekvapilo aj veľkých kúzelníkov. Jej mama následne schovala tú lyžicu a Airana okamžite vedela, kam ju schovala. Ako keby s tou lyžicou bola spojená neviditeľným putom. Naučila sa ju presunúť aj na väčšiu vzdialenosť priamo do ruky a znovu ju dať kúzlom na rovnaké miesto s obdivuhodnou presnosťou a to so zatvorenými očami. Z lyžice urobila svoju prvú strelu. Fascinovali ju kovy. Zlato, striebro, meď. Čokoľvek s potenciálom. So zlatom sa tak často nestretávala, ale v chrámoch Eraniel, nech už boli kdekoľvek, nemohla obsedieť. Toľko medi! Uvažovala, čo všetko by mohla urobiť. Meď však nemá rovnaké vlastnosti, nedá sa tak dobre ovládať ako striebro, ale je jej na svete viac.

Bola možno vo veku plnom odvrávania, medzi detstvom a dospelosťou, keď ukradla svoj prvý vzácny predmet. Starý a veľmi cenný medený amulet, zasvätený Eraniel. Cítila ochranné kúzlo, ktoré nevedela prekonať. Nedokázala sa dostať do predmetu. To ju však rozhodne nezastavilo a pustila sa do spoznávania ochranných kúziel i do toho, ako cez ochranu prejsť. Vyžaduje to úplne iné sústredenie a aj niečo, čo by sa dalo nazvať presvedčením. Dôkladným štúdiom bolo pre ňu všetko čoraz ľahšie.

Jej detstvo však nikdy nebolo ideálne. Pre nezhody s lokálnymi čiernokňažníkmi musela odísť. Žiadny veľkolepý útek, skôr presvedčenie, že nepotrebuje nikoho. Všetko, čo potrebuje, už vie. Alebo sa to rýchlo naučí. Keby tak vedela, ako veľmi sa mylí. Vtedy však bol iný svet.

Ešte niečo bolo iné. Kuše. Vtedajšie modely boli pomalšie a slabšie ako tie, ktoré sa používajú v súčasnosti. Ani sa tak dobre nenaťahovali. Stále však bolo dost ľudí s kušami a s lukmi, ktorí chránili čokoľvek s veľkou hodnotou. Vráťane chrámu Eraniel, ktorý ukrýval veľa vzácnej medi. Airana bola nútená opustiť chrám s rukami nad hlavou. Len čo sa začali zatvárať dvere, využila všetku svoju koncentrovanú moc a presunula vzácny amulet z oltáru až do svojej ruky. Na prekvapenie všetkých, aj pre ňu. Dokázala to. Musela však utekať pred tými, ktorí dostali jasný pokyn. Strieľať. Zneškodniť magickú zlodejku.

Vybrala si nezaujímavé mesto, Buginiu. Tu chcela vymeniť drahý amulet za niečo strieborné a za jedlo a miesto na odpočinok. Utáborila sa pri studni a len tak, z akejsi opatrnosti, amulet zahrabala. Urobila dobre.

Jeden z čarodejníkov v Marelovej veži vytvoril veľmi zvláštne kúzlo, ktoré zhmotnilo Herdana. Aspoň časť jeho osobnosti. Do formy strašného ducha s ľudským hlasom. Duch si z nejakého dôvodu vybral mladé dievča, ktoré donútil, aby mu slúžilo. Potom ďalšie a znovu ďalšie, až kým sa náhodou nedozvedel o dievčati pri studni s amuletom. Nechcel ju na svoju stranu, chcel ju zabiť. Cítil v nej nie poslušného otroka, ale silného protivníka. Pravdepodobne si pomyslel, že to dievča má obrovský dar a talent a jednoducho nemôže žiť.

Airana vytušila jeho príchod a rýchlo na seba dala ochranné kúzlo, ktoré účinkovalo až priveľmi dobre. Kým sa naň sústreďí, duch k nej nemôže. Jedine keď zaspí. Ani vtedy sa jej však nemôže dotknúť a akokoľvek jej ublížiť. Skúšal proti nej použiť jedno zo svojich dievčat, ale neúspešne. Potom znovu a znovu, stále s rovnakým výsledkom. Mladá mágyňa sa naučila ovládať predmety, zamieňať sa s inými ľuďmi a dokonca sa dopočula o legendárnom Herdanovom chakrame. Rozhodla sa, že vytvorí jeho presnú kópiu. Remeselné zručnosti jej však vždy chýbali a po mnohých pokusoch to sama vzdala.

2. kapitola: Stará podoba

Airana naďalej ostáva v kúpeľoch, ale už nechce mať to telo, ktoré má. Už bola čímkoľvek, aj mladým synom pisára aj strážnikom. Teraz chce byť znovu sama sebou. Žena, akých je veľa. Žiadna neuveriteľná krása alebo charizma. Možno je to jej dar a možno nie, každopádne vie napodobniť skoro hocikoho, ale keď je v svojej koži tak si ju nikto nevšima. To platí celkom dobre aj po požehnaní, ktoré spôsobilo, že ženy sú vyhľadávané tovar. Mágyňa sa však vie zamaskovať za niekoho iného a tí, čo naháňajú ženu, po chvíli naháňajú starca alebo chlapčeka. Dobrý trik, užitočný a niekedy aj zábavný.

Na tomto živote je však najzaujímavejšia smrť. Pravidelná, niekedy nepríjemná a vždy nevyhnutná, ak nechce starnúť tak ako všetci ostatní. Vždy si pri tom povie frázu, ktorú pozná naspamäť. Len tak, pre seba. Niekedy nehlučne a v duchu a inokedy, keď sa dobre osvieži vínom, tak aj nahlas.

„Neexistuje dobro a zlo. Sú len ľudia, ktorí stoja v ceste a si len ty, kto po tej ceste kráča. Ty, mesačná dýka a tvoj cieľ!“

Uvažuje nad svojim cieľom. Chce byť bohatá, slávna, večne mladá a vlastne všetko, čo už je, alebo niekedy bola. Do kúpeľnej miestnosti znovu niekto vstupuje a na jej prekvapenie to nie je nikto iný ako kráľovná Marlana, len v úplne inom tele. V tele mladšom, ako je pôvodné telo Airany. Kráľovná ju okamžite oslovuje.

„Povedz mi, čo máš teraz za lubom? Na čom sa práve teraz zabávaš?“

„Videla si väzenie? Si tam ty a strážnik. Bozkávate sa. Zvláštne, čo povieš?“

„Prečo strážnik? Prečo nie ten nový, čo sa stará o kone a smrdí, ako keby sa nikdy nekúpil ani jeho starý otec?“

„Si parádne zlomyselná, moja kráľovná!“

„To mi lichotí. A teraz by som si priala veľmi zvláštne kúzlo. Chcem, aby si tých dvoch niekde predala za poriadne vysokú cenu. Tú si potom rozdelíme.“

„Máš z niekoho z nich strach?“

„Ten mladý je príliš múdry, tá mladá je zase nejaká divná. Nevie. Nezdá sa mi. A na Lanu má zlý vplyv. Normálne mám pocit, že čochvíľa mi začne Lana odvrávať. Čo mám potom s ňou urobiť?“

„Hlavne nerob také hlúposti, ako to s vínom. Skoro to nevyšlo.“

„To sa netráp. Hlavne mi povedz, ako dlho budem ešte mladá. Toto telo sa mi páči. Kozy sú menšie, ale tie boky a stehná sú úžasné. Vždy som také chcela mať.“

„Chceš mať niečo, čo ti nepatrí, na večné veky?“

„Chcem viac ako len to. Vždy chcem viac.“

„Potom tie deti budú patriť mne. Žiadne delenie.“

„To nie je fér. Navyše, ešte nie každý verí, že som tá... ako sa volala? Ale to je fuk. Aj tak ma tie mená nezaujímajú.“

„Tvoje skutočné telo je vo väzení. To ti nevadí?“

„A malo by mi to vadit?“

Kráľovná sa smeje a aj Airana pripúšťa, že je úplne švihnutá. Niežeby na to nebola zvyknutá.

„Nechápem, prečo si vlastne stále meníš podobu. Ako strážnik si vyzerala úplne nenápadne. Ja som ti to úplne uverila.“

„Mením, lebo môžem a chcem. Nemôžem byť stále taká istá, to by bola nuda. Stále vyzerat rovnako.“

„Odkedy ťa poznám, vôbec si sa nezmenila. Vyzeráš stále rovnako. Ako to robíš?“

„Jem veľa zeleniny.“

Teraz sa smeje okrem kráľovnej aj mágyňa. Ich plán vyšiel, aj keď to celú dobu nebol ich plán. Teraz je kráľovná mladá, má hostí vo väzení, kde s nimi môže robiť čo chce a môže ich pokojne predať za najvyššiu cenu. Už len dať pozor na kráľa a na Lanu s Ingou, aby neurobili niečo nečakané.

„Vieš, čo sa mi na tebe páči? Vieš čarovať, ale nevieš vládnuť. Ja viem vládnuť a neviem čarovať.“

„Možno chcem vládnuť, ale kráľ sa mi nepáči.“

„Ani mne, nikdy sa mi nepáčil, ale je to kráľ. Kde sú králi, tam je pohodlie. A ja nechcem makat' na poli a ani naháňať chlapov, aby si vyprázdnil... však vieš čo.“

„A čo ak ja budem vládnuť? Možno by som to vyskúšala.“

„Jasné, predstavíš sa ako krásna princeznička z krajiny kdesi za siedmimi horami a nikomu to nebude nápadné.“

„Zato ty tu chodíš v inom tele a uvažuješ, kto ti pomôže a kto nie. A kto ťa spozná a kto nie. Marlena. Alebo ti mám povedať Monna?“

„Volaj ma ako chceš, aj tak budeš robiť to, čo chcem ja. A ja sa postarám, aby si sa nenudila. Vždy sa dá niečo vymyslieť.“

„Si si veľmi istá, že ti budem večne verná.“

„Keby som prikázala prehľadať tvoju izbu, boli by sme tie najväčšie nepriateľky.“

„Ale nie dlho, kráľovná. Nie dlho.“

„Máš pravdu. Dala by som ťa do väzenia a hotovo.“

„Odtiaľ by som sa dostala. Ale vieš, čo by bolo úžasné? Všetkým by som vysvetlila, že ťa nikto nepotrebuje. Kráľovná tu už jedna je, z Lany bude raz druhá. Hostia tu ostanú a možno mi dá niekto lepšie ponuky ako ty. Takže všetko bude fungovať bez teba lepšie ako s tebou.“

„To len žartuješ.“

„Daj mi všetky poklady, čo máš. Všetko, čo vlastníš. A ja to budem považovať za žart. Ale viem aj viac, ako hovoriť žarty.“

„To je vydieranie!“

„Áno, to je. A to, čo je vo väzení, je láska. Tebe z nej veľa neostalo.“

„Mňa majú všetci radi.“

„Áno? Povedz mi meno čo i len jedného človeka, ktorý by ťa mal skutočne rád, aj keby vedel o tebe všetko. Počúvam.“

Kráľovná stíchla. Dobre si uvedomila svoju situáciu. Len sa zdá, že má všetko v rukách, ale proti svojej mágyňi, ktorá vlastne ani nie je tak celkom jej mágyňou, je úplne bezmocná.

Do kúpeľnej miestnosti postupne vbiehajú ďalší ľudia, vrátane Lany. Tá sa čuduje, pretože tú ženu vedľa kráľovnej v tejto podobe ešte nikdy nevidela.

„Zlatko, dones nám niečo pod zub, ešte niečo preberáme.“

„Kto si?“

„Však tvoja úžasná, milá a vtipná mamička. Niečo nám dones.“

„Nevyzeráš tak.“

„Aha... no... dnes si veľmi všímavá. Tak stačí, keď zmizneš, nemusíš nič nosiť. Chod' už. Bež.“

Lana odchádza. Zamyslená. A všetci, čo prišli s ňou, si poriadne premeriavajú mladé dievča, ktoré rozpráva ako kráľovná. A tiež mágyňu, ktorú tu vídajú pravidelne. Narozdiel od Lany, ktorá je väčšinou niekde zatvorená.

3. kapitola: Eli

Kráľovná si dáva všetko v hlave do poriadku. Zvažuje všetky možnosti. Hrozby, prosby, najrôznejšie kombinácie aj s veľkými očami. Konečne prichádza ten moment, na ktoré obidve čakajú. Marlena vyráža do slovného útoku.

„Ty si ma zradila! Využila si ma. Zaslúžiš si poriadne na tú tvoju magickú prdel a nie je vôbec nič, čo mi teraz môžeš urobiť. Toto sú moji ľudia a na môj jediný rozkaz ťa okamžite...“

Airana využíva svoj dôvtip a mení kráľovnú z tela mladej ženy na novorodenca, ktorý ešte nevie rozprávať. Odchádza a smeje sa na všetkých tých tvárach, ktoré vôbec nerozumejú čo sa stalo. Mágyňa postupuje k väzeniu a pozerá sa na telo kráľovnej a strážnika. Až teraz si uvedomila, že sú stále v tejto podobe.

„Vy dvaja, vyrážame. Kráľovná vás chce zabiť. Tá skutočná kráľovná, nie ty.“

„Kto si?“

„Chceš všetky mená a dlhé popisy, alebo vypadnúť odtiaľto?“

Airana dáva pokyn, aby prišli obidvaja čo najbližšie k mreži. Monna poslúcha, zatiaľ čo Kadar nie. Rýchlo sa dotýka Airany a aj ju mení na novorodenca. Rýchlo ju dostáva cez mrežu a vracia jej pôvodnú polohu. Monna je tak konečne znovu v tele Monny.

„Aj zo mňa urobíš takého drobca?“

„Pod' bližšie k mrežiam.“

„Toto je určite zložité kúzlo a môže sa pokaziť. Nemôžeš mi normálne otvoriť?“

„To je pomalšie. Ale dobre, nech je po tvojom.“

Airana natáhuje ruku a zavesené kľúče na stene sa pomaly vydávajú k nej. Následne sa rozletia veľkou rýchlosťou a jemne minú jej ruku a dopadnú do cely. Urobí ten pohyb znovu a znovu dopadajú kľúče na zem. Zdvíha ich normálne rukou a otvára celu.

„Čo to malo byť?“ Pýta sa Kadar.

„Nejaká divná zliatina. Hlavne že si vonku, no nie?“

„Kam nás chceš presunúť?“

„Do bezpečia.“

„Ty si ten strážnik.“

„Aj to. Teraz ma vidíte v normálnej podobe a chcem ísť odtiaľto preč. Vy pôjdete so mnou.“

„Ako máme vedieť, že nám chceš dobre?“

„Kráľovná vás chce pozabíjať, všetko sa jej v hlave domotalo. Môžete mi veriť, nie som ideálna spoločnosť, ale viem, čo chcem.“

„A čo chceš?“

„Toto.“

Mágyňa dvíha ruku a okamžite počuť, ako sa neznámy predmet rýchlo a hladko dostáva do jej ruky. Monna je veľmi zvedavá, ale uvedomuje si, že čas na otázky bude aj neskôr. Napriek tomu sa na predmet nevie vynadávať.

„To je nôž?“

„Skoro. Pod', tadial'to.“

„Ukážeš mi ho?“

„Nie.“

„Aspoň na chvíľu.“

„Nie.“

„Kadar, povedz jej, aby mi to ukázala.“

„Ukáž jej to, lebo neprestane.“

„Tak neprestane a nechám ju tu,“ odpovedá mágyňa a ukazuje cestou. Predmetom svieti v temných chodbách. Dosť silno na to, aby bol dostatok svetla na rýchlejši presun chodbami. Zároveň sa stará aj o to, aby nebola priveľmi nápadná.

Trojica sa dostáva preč, no na ich prekvapenie je zdvihnutý padací most. Nemajú ako uniknúť.

„Ty, chlapče, objím ma. Najsilnejšie, ako vieš.“

„Čože?“ pýta sa Monna.

„Aj ty. No tak. Poriadne sa držte.“

Airana ukazuje jedno zo svojich kúziel. Pevne drží predmet a vyzerá to tak, ako keby s ním vedela letieť. Je to však skôr skok, ako lietanie. Kadar s Airanou sú v sebe zakliesnení a tak preskakujú vodnú priekomu, ale nie je to žiadne hladké pristátie a len ledva sa dostávajú za okraj. Monna, ktorá sa nedržala tak pevne, padá do vodnej priekopy. Kadar jej okamžite podáva ruku a vytahuje ju z vody.

„Mala by sa rýchlo prezliecť, v tých šatách môže prechladnúť.“

„Na to by som prišla aj sama, ďakujem. Ale nemám do čoho. Iba ak by si mala náhradné šaty.“

„Nech sa páči, jedny náhradné šaty. Budú ti dobré. Neboj sa.“

„Ty so sebou bežne nosíš náhradné šaty?“

„Preskakovanie vodnej priehrady som dokázala už toľkokrát, že to ani nepočítam.“

„Ale kde sú tie šaty? Hovoríš o nich, ale nikde ich nevidím.“

Monna s Kadarom si až teraz všimli, že tá zvláštna žena má niečo ako opasok. Nie je to však opasok, ale veľmi temné a hlavne veľmi tenké šaty.

„Obleč si ich, zahrej tú.“

„Ako ma môžu zahriať? Zafúka vietor a vôbec ma neochráni.“

„Vitaj v svete kúziel.“

Teraz je zvedavý Kadar. Nie ani tak na šaty, ktoré si bude obliekať jeho milá, ale na ten predmet. Ten, ktorý je pre Monnu tak dôležitý a namiesto toho, aby si menila šaty, naň stále zíza. Čo je to? Kadar sa naťahuje a berie predmet do ruky. Jemne s ním zatrasie a všima si, ako Monna reaguje na každý pohyb. Ukáže Monne chrbát a tá sa konečne začína prezliekať.

„Je to presne to, čo myslím?“

„A čo myslíš?“ pýta sa Airana mladíka.

„Mesačná dýka. Zbraň mojej starej mamy.“

„Ako sa volá tvoja stará mama?“

„Eli. Z mesta Jas. Zem zatratených.“

„Ajaj, potom ťa sklamem. Poznala som tvoju babičku, ale dýka jej nikdy nepatrila. Je moja. A nie je do každej ruky.“

„A čo by mi mohla urobiť? Vykľbiť rameno?“

„Napríklad. Chceš to vyskúšať? Vie ti aj odtrhnúť ruku od tela, stačí viac sústredenia a trochu hnevu. Máš šťastie, že sa na teba nehnevám.“

4. kapitola: Hostinec u troch zlých sestier

Trojica prechádza cez malé mesto do jedného z hostincov. Monnu veľmi fascinuje jeho názov. Hostinec u troch zlých sestier. Ten názov sa jej zdá byť natoľko zvláštny, že sa zrazu nevie sústrediť na nič iné.

Pre Kadara sa zdá byť nerozumné, zastat' tak blízko pri kráľovnej, ale mlčí. Monna však mlčať nemôže.

„Prečo sa to volá Hostinec u troch zlých sestier?“

„Následok požehnania. Veľa chlapov, málo žien. A pre chlapa, ktorý potrebuje ženu, je aj zlá sestra zaujímavejšia ako nič. A tu nájde priamo tri.“

„Naozaj?“

„Možno áno. Ja som tu nikdy žiadnu ženu nevidela pracovať. Nechodím sem tak často.“

„Klameš.“

„Naozaj som tu nevidela pracovať žiadnu ženu.“

„Ale chodíš sem často.“

„Možno len častejšie, ako si sama viem priznať. Mládenci, to čo obvykle!“

Hostinec vyzerá obyčajne, tuctovo. Rovnaké stoly a rovnaké stoličky. Pravidelní návštevníci majú rovnaký odtieň červenej farby. Pri veľkom pulte prináša malý chlapec pohár s niečím, čo pre nezalca nevyzerá veľmi vábne.

„Čo je to?“

„Toto je šťastná oliva. Nikdy si to nemala?“

„Nie.“

„No pozri sa. Teraz o tebe neviem skoro nič. Keď to dopijem, tak budem vedieť všetko.“

„Tomu predsa sama neveríš.“

„Verím? Neverím? Teraz hlavne pijem, ostatné veci počkajú.“

„A čo je to?“

„Nepoznáš olivy alebo nepoznáš šťastie? Aha, si z ďaleka. Prepáč. Zoberieš olivy, zaleješ ich silným alkoholom a pridáš klinčeky. Pre netrénovaných je to nechutné, pre trénovaných tiež, ale je ti z toho niekedy len trochu zle. Dokonca ti viem povedať epický príbeh o tomto nápoji. Niekomu padla oliva do chlastu. To je z veľkej histórie tohto nápoja asi tak všetko.“

„Ako si myslela to, že o mne budeš vedieť všetko?“

„Jednoducho. Niečo mi rozprávaj a keď budeš ticho, tak ťa premením na drobčeka a nechám tu.“

„Ty si musela byť dlho v kontakte s Marlenou, však?“

„Marlena je blázon. Ja mám moc. A dovoľm si povedať, že z nás som často tá normálnejšia práve ja. Tak rozprávaj. Kto si, ako si sa tu dostala a prečo tráviš toľko času s týmto mládencom?“

„Volám sa Monna a mám ho rada. Preto som s ním.“

„A to vás nikto nechce oddeliť? Ty si pekná mladá slečna, dokázala by si sa dobre predať. Bez urážky.“

„To mi stále niekto hovorí. Pre každého som len tovar či produkt, nie živá bytosť. Nikoho nezaujímá čo dokážem, len to, koľko stojím a akému kráľovi budem slúžiť.“

„Nie je to úžasné? Keď som bola ja mladá, skutočne mladá, tak každá rovesnička chcela princa. Ale nešlo to, veľká konkurencia. Teraz si ťa vyberie rovno kráľ a ešte si po teba pošle svoju družinu, aby sa ti cestou nič nestalo.“

„Mňa si vybrala kráľovná, aby som bola kamarátkou pre jej dcéru.“

„Lana je anjel, Marlena je diabol. A ty si v centre diania. Teraz mi povedz, čo dokážeš. Som zvedavá.“

„Nič nedokážem. Nie som vôbec zvláštna či výnimočná.“

„Ale dokážeš. A možno máš väčší dar ako ja. Mám pravdu?“

„Viem, keď niekto klame.“

Kadar s Monnou sú prekvapení, keď zisťujú, že Airana počas rozhovoru skoncovala s prvým pohárom a už odpila polovicu aj z toho druhého. Tá je na chvíľu ticho, len sa usmieva. Vyzerá to tak, že chce niečo povedať, ale to len vyplúva kúsky klinčekov z úst.

Dievča očakáva, že dostane nejakú špeciálnu radu od mágyne, ale tá sa na ňu len usmieva a jej pohyby sú značne ovplyvnené nápojom. Namiesto mágyne spozornieva Kadar.

„Mali by sme odísť. Tu sme veľmi nápadní. Ona nás neochráni, ak by nás niekto napadol. Ledva sa postará sama o seba.“

„Nemôžeme ju tu nechať.“

„Chceš, aby nás niekto odtiaľto vzal? Len sa na ňu pozri. Bude sa usmievať a my sme tu priamo na očiach.“

„Ona nám pomohla. Musíme pomôcť aj my jej. Verím jej.“

„Monna, si úžasná, ale zároveň naivná. Veľa pije. To nie je dobrý začiatok. Chceš dôkaz? Už teraz sa len usmieva. Nevieť si ju predstaviť v boji. Prišla do prvého hostinca, aby sa poriadne opila. Dobré vieš, že čo povie alkoholik, to nemusí byť pravda a za chvíľu si to ani nebude pamätať.“

Kadar ešte ani nedopovedal celú myšlienku a už je viac ako len prekvapený. Spolu s Monnou sa pozerajú na Airanu, ktorá je urazu úplne triezva. Podáva svoj nápoj a ten je v skutočnosti tvorený len obyčajnou vodou, olivami a klinčkami.

„Ty piješ kompót?“

„Áno, pijem kompót a viem zahrať opitú. A tak si môžem vypočúť, kto z vás by ma tu nechal a kto by ma bránil. Mne alkohol nechutí, aj keď niektoré tie olivy sú trochu nahnilé a možno tam bude niečo, čo by tam byť nemalo. Ty, mladý muž, sa mi nepáčiš. A ty, Monna, sa mi naopak páčiš.“

„To nemyslíš vážne!“ Nahnevane hovorí Kadar.

„Myslím to vážne. A teraz sa pokojne spýtaj Monny, ako vážne to myslím.“

„Teba viac zaujímajú ženy?“

„Áno. A teba tiež. Sme teraz sokovia, rivali, protihráči. Nazvi to ako chceš. Ale neboj sa, ja jej neskrivím ani vlas a plne rešpektujem, že má rada teba, nie mňa. Ja možno viem čarovať, ale ty si ju ukúzľil iným spôsobom. A vieš čo? Ukážem ti jedno pekné kúzlo. Dlho som ho netrénovala. Uvidíme.“

Airana kradne z vedľajšieho stola ružu, ktorá je na stole už veľmi dlho. Kedysi to bola krásna, červená ruža, zatiaľ čo teraz je to vyschnutý kvet bez života.

„Ty, mládenec... ako sa to vlastne voláš?“

„Kadar.“

„Dobre Kadar. Čo vidíš?“

„Ružu.“

„Niečo medzi ružou a zdochlinou, ale áno. Teraz ju roztrhnem na polovice a dám do obidvoch tvojich rúk. Neboj sa, tie trne ti neublížia. Iba trochu.“

Airana dáva každú polovicu kvetu do rúk Kadara a zároveň ho žiada, aby zovrel päste. Pohybuje nad nimi svojimi rukami a vyslovene si to užíva.

„Teraz podaj ľavú ruku mne a pravú ruku Monne. Otvor ju, neboj sa.“

Na jeho prekvapenie sa v ľavej ruke nachádza prach a špina, vrátane trochy svojej krvi, ktorá mu tečie kvôli jednému z trňov. Monne podáva pravú ruku, z ktorej vypadáva krásny červený kvet ruže, oveľa väčší ako bol v pôvodnej rastline.

„Ako si to dokázala?“

„To si nechám pre seba, mladý muž. Teraz vás nechám chvíľu osamote. Neobjednávajú sa si nápoj číslo šesť.“

„Čo je v ňom?“

„Málo olív a veľa alkoholu. Ešte to by nám tu tak chýbalo. A nedá si niekto kompót?“

5. kapitola: Trojitý duel

Airana vychádza von a cestou si natláča tabak do fajky. Nepotrebuje ho často, ale pomáha jej to premýšľať. Vždy so sebou nosí fajku, trochu tabaku a mesačnú dýku, ktorú sa naučila používať aj ako zapaľovač. Stačí ňou len pod správnym uhlom prejsť po fajke a tabak v nej okamžite začína horieť. Dnes má v pláne rozmýšľať nad jednoduchou úlohou. Čo s tými dvomi?

„Hej! Ty pôjdeš so mnou!“ Kričí po nej jeden z miestnych hrdlorezov.

„Teda, ty máš ale sebavedomie. Prečo by som to mala urobiť?“

„Mám tu svojich chlapov. A ty si žena. Nemáš šancu utiecť!“

„A prečo by som mala utekať? Ty mi niečím hrozíš? Maximálne tak od teba chytím nejakú chorobu. Ty si sa dávno neumýval, však nie?“

„Dost!“

Hrdlorez kričí na mágyňu svojim mohutným hlasom, vyťahuje nôž a vrhá sa na modrú mágyňu. Tá ani nemusí skúšať kúzlo na ovládnutie toho hrdzavého noža, stačí jej hodiť svoju ultimátnu zbraň, ktorá má už teraz plnú energiu. Trafila ho do srdca a spôsobila mu okamžitú smrť. Žiadne finálne slová pred smrťou, len spadnutie na zem.

Airana však cíti niečo zaujímavé. Z jeho mešca. Vôbec nerozumie, odkiaľ mohol mať tento vagabund striebornú mincu, ale jednoduchým kúzlom mu berie celý mešec a vysýpa si mince na dlaň. Strieborná, dve medené a sedem obyčajných plieškov s minimálnou hodnotou.

„Ona ho okradla! Je to zlodejka!“ Kričí na ňu ďalší chlap, ktorý si všimol mešec v jej rukách.

„Chcel ma zabiť, padol mojou rukou. Už je mu to na nič. Ak chceš mince, pokojne ti dám tie o ktoré nemám záujem.“

„Vieš ty vôbec, kto som?“

„Nie, ale presne preto som sa sem dostavila, aby som si to vypočula. Kto, prosím, si? Alebo kto ste? Ja som len obyčajná žena a nemám dostatočné vzdelanie.“

„Ja som tu najlepší bojovník, nikto ma neporazí. A ty si ma práve urazila.“

„Fajn. Tu máš pár mincí, pre najväčšieho bojovníka. Ja sa idem pred tebou schovať, lebo sa ťa veľmi bojím.“

Airana vracia mešec mŕtvoľe, necháva si len cenné mince. Pokojne odchádza. Rev hrdloreza, ktorý teraz leží na zemi, však prilákal ďalších ľudí, vrátane Monny a Kadara. Sú zvedaví, čo sa deje. Navyše sa Monna necíti dostatočne v bezpečí vedľa Kadara, keď je na blízku niekto oveľa mocnejší ako on.

„Ten chlap hovoril pravdu, necítila som z neho lož. Asi je naozaj najlepším bojovníkom.“

„Dobre, Monna. Čo navrhuješ? Utekať preč?“

„Ja... neviem.“

„Ja viem,“ zamiešal sa do rozhovoru Kadar. „Ak ho porazíš, budeš mať obrovský rešpekt.“

„Moja mesačná dýka momentálne nemusí zabíjať. Takže radšej nabudúce. Podme preč. Vy ste si niečo dali pod zub?“

„Ako by sme mohli myslieť na jedlo, keď je tu nebezpečenstvo?“

„Keby som nejedla vždy, keď cítim nebezpečenstvo, tak by som bola štíhla ako prútik.“

Zatiaľ čo sa trojica rozpráva, hostinec ožíva. Správa o smrti sa rýchlo rozmáha a tí, čo pri sebe niekde v topánke nemajú nôž, si berú nože priamo z hostinca. Pracovníci sa snažia situáciu upokojiť, ale vyzerá to na veľký konflikt, ktorý má len niekoľko riešení.

Tu už aj Airana mimoriadne spozorňuje. Rýchlo sa poberá preč a Kadar s Monnou idú za ňou ako káčatka za svojou mamou. Situácia sa však neskutočne rýchlo zamotáva a niekoľko chlapov sa stavia k jedinej bráne. Nemôžu odísť len tak. Hrozí strašné krviprelievanie.

„Duel! Duel! Jeden na jedného!“

Kadar si spomenul na niečo zo starej knihy. Už ani nevie ktorej. Keď niekto chce duel, má ho dostať. To je jednoduché právo. Výhodné, keď je malá skupina proti obrovskej presile.

„Duel, hovoríš? Prijímam. Vy traja proti nám trom. Jeden na jedného. A ja si beriem teba. Šesť bojovníkov, šesť nožov. A ja si vyberám teba!“

„Duel znamená jeden na jedného. Jeden od nás, jeden od vás.“

„Ste traja a ste cudzinci. My sme tu doma! Arnia, Bertano, ku mne!“

Airana si dobre uvedomuje, čo sa deje. Ona si s jedným poradí, ale čo tí dvaja? A hlavne, čo s Monnou? Aké má ona šance? A čo Kadar? Je to muž, možno má skúsenosti s bojom, ale premôže toho najlepšieho? To určite nie. Ani neuvažuje nad tým, s kým bude bojovať ona sama. Príde jej to nedôležité.

Na duel sa pripravilo veľké miesto priamo vo vnútri hostinca. Všetci, s výnimkou trojíc na obidvoch stranách a obsluhy, ktorá rezignovala, upravujú priestor. Stoličky idú do rohov a následne tí najsilnejší vytlačujú tých slabších z miestnosti von, aby si dobre užili duel. Ten najlepší bojovník,

ktorý sa medzi tým predstavil ako Arni, si vyberá svoj nôž. Arni, Arnia a Bertano. Mimoriadne podobné mená pre dvoch ľudí, ktorí sa na seba ešte aj podobajú. Zubov majú asi rovnako, aj postavu, ale ich pohlavie sa líši. Pre Monnu je zvláštne, že na duelový súboj zavolajú aj ženu. Vôbec sa na ňu nepodobá a ešte aj v porovnaní s Kadarom vyzerá oveľa viac chlapsky. Bertano sa stavia proti Airane a vyzerá z tej trojice ako najlahší súper. Proti vystrašenej Monne sa stavia Arnia a proti Kadarovi ich vodca, Arni. Všetko je pripravené.

Podľa očakávania, Airana používa svoju mesačnú dýku. Tá letí mimoriadne rýchlo vzduchom a prelietava tak cez Bertana ako i cez Arniho. Prešiel okamih a už to nie sú traja na troch, ale traja na jedného. Kadar sa stavia pred Monnu, aby ju ochránil.

Arnia namiesto uznania porážky vykrikuje ako zmyslov zbavená a nevie, na koho sa vrhnúť. Všetko sa v nej láme a hnev a smútok v nej bojujú o prevahu. Nakoniec hádže svoj nôž po Airane, ale tá ho magicky pošle k zemi. Na veľké prekvapenie k nej okamžite vyskakuje Kadar a dáva jej silný úder pästou do nosa. Arnia padá na zem a dostala by ďalší úder, keby si to Kadar nerozmyslel. Pozerá na ňu svojimi nahnevanými očami, ale to je vlastne všetko.

„Vzdaj sa, si mladá a máš život pred sebou. Vzdaj sa!“

„Toto je duel na život a na smrť.“

„Fajn. Tak hraj mŕtvolu a nás nechaj na pokoji. Poďte, ideme preč!“

Trojica opúšťa hostinec a prekvapená stráž brány ich necháva prejsť.

„Zabili Arniho! Aj Bertana! Môj Arni! Môj Arni! Zabijem ju! Ešte túto noc zomrie!“ Arnia mieša hrozby s prosbami a snaží sa presvedčiť ostatných, aby pozabýjali tých troch, ktorí odchádzajú. Nikto ju však nepočúva a neberie vážne.

Popri tom je stále vystrašená Monna úplne ticho, zatiaľ čo Kadar má zo všetkého dobrý dojem. Postavil sa zlu, aj keď nie je žiadny vznešený rytier. Ochránil Monnu a má na svojej strane niekoho s ohromnou mocou. Aj keď vôbec nevie dokedy.

Z narastajúcej diaľky počujú vyhrážky od Arnie. Tá tvrdí, že tú čarodejnicu zabije. Znovu a znovu. Modrá mágyňa je jediná, ktorá si z jej slov vôbec nič nerobí.

6. kapitola: Názor na požehnanie

Večer si trojica líha do trávy. Pre Airanu nie je problém pripraviť oheň. Monna s Kadarom zbierajú kamene na ohradenie ohniska a kúsky dreva.

„Ako si to dokázala?“ Pýta sa Kadar Airany.

„Čo?“

„Ako si zabila tých dvoch? Videl som len to, že tá zbraň vyletela od teba a hneď sa aj vrátila.“

„Má plnú energiu.“

„Ako môže mať dýka plnú energiu? O čom to hovoríš?“

„Predstav si mesačnú dýku ako vedro. Keď je prázdne, tak nemôžeš hasiť svoj dom, nemáš v ňom vodu. Keď je plné vody a lial by si do neho ďalšiu vodu, tak by sa tam neudržala. Vyliala by sa von.“

„O čom hovoríš? Ako môže byť dýka ako vedro?“

„Určite je na to aj lepší príklad. Ale tento sa mi páči. Mesačná dýka zbiera životy. Vieš s ňou zachrániť človeka, na ktorom ti záleží. Musíš jej však dať energiu tým, že zabíjaš iných. Je to dosť čierna mágia a radšej nad tým veľmi nepremýšľaj a nechaj to na mňa.“

„Zaujímam sa to. Čo môžem urobiť, ak by sa niečo stalo Monne?“

„Ísť ďalej, nájsť si niekoho iného. Urobiť jej pekný pohreb a napísať smútočnú reč.“

„Ale ak chcem, aby žila? Ako použiť dýku?“

„Mám ťa rada. Síce nie tak ako Monnu, ale mám. A radím ti, na túto zbraň nesiahaj.“

„Dobre.“

„Chod' radšej skontrolovať svoju lásku, či sa niekde nestratila.“

Kadar ide hľadať Monnu. Uvažuje nad tým, čo mu Airana povedala. O dýke. Energia, čierna mágia, vracanie života. Zabíjanie. Tieto slová mu neustále chodia po rozume. Viac ako hľadanie Monny. A to ju má rád. Ani nepočúva zvuky prírody a neustále počuje tie slová. Navyše si Airana praje, aby sa k tej dýke nepribližoval. Je to nástroj na záchranu životov, tak prečo by sa nemal približovať?

Medzitým sa vrátila Monna s drievkami a pýta sa Airany, či nevidela Kadara. Naraz Airane a Monne napadlo, že je asi niečo zle. Vypátrať ho však nie je problém, keďže si slová o čiernej mágii a všetkom ostatnom hovorí už nie len v hlave, ale ich aj vyslovuje.

„Nevieš, čo s ním je?“

„Neviem všetko, ale asi ťa má rád.“

„Rád?“

„Nechci odo mňa vysvetlenie čo to znamená mať rád, Monna. Možno si myslíš, že sa ti niečo stane a chce ťa chrániť. Aj tam v hostinci ťa chránil.“

Airana s Monnou ťahajú Kadara k ohňu. Je bledý a má spotené čelo. Nevyzerá byť v poriadku, aj keď nemá žiadne zranenie. Stále si opakuje niektoré slová.

„Asi viem, čo sa deje. To, čo jeho babičke. Vplýva na neho mesačná dýka. Na niekoho má jednoducho horší vplyv, ako na iných. Možno to majú v rodine.“

„To je tá zbraň, ktorou si hádzala?“

„Áno, to je ona. Teraz si poriadne vysuš tie šaty, ak ešte nevyschli. Stále ich nesieš. Rozumej, tie moje náhradné šaty budem chcieť späť.“

„Ty by si sa vedela úplne vzdať tej dýky?“

„Áno.“

„Nevedela by si sa jej vzdať. Cítim to.“

„Zase tie tvoje pocity. Ja tvrdím že áno, ty tvrdíš že nie. Teraz ju určite nebudem dávať niekde nabok, nechcem aby si ju Kadar zobral a urobil s ňou nejakú hlúposť. A navyše ani neviem, či viac vplýva na mužov alebo na ženy. Mužov je viac a vždy sa mi ju snažil ukradnúť muž. To požehnanie je fakt zvláštne.“

„Čo si myslíš o požehnaní? Skutočne, čo si myslíš?“

„A ideš kontrolovať, či si to myslím naozaj a či ti neklamem?“

„Samozrejme.“

„Myslím, že to požehnanie je zlo. Je to prekliatie, utrpenie a najrôznejšie príšernosti. Je to elegantný spôsob, ako zmeniť celý Karien aj so Zemou zatratených na bojisko. Ešte jedno ti poviem, čomu verím v hĺbke môjho srdca. Vojná premieňa hrdinov na mŕtvolu a manželky na vdovy.“

„To niekomu robí radosť?“

„Určite. Niekomu, kto by mal byť zatvorený. Alebo je zatvorený už priveľmi dlho a len toto mu robí radosť.“

„Nechápem, ako môže niekto mať rád vojny.“

„Tak ako ja nechápem, ako môže niekto nenávidieť mier. Ale to je tiež akási špecialita ľudského druhu. A nielen ľudského.“

Kadarovi začína byť lepšie a všetci traja trávajú noc rozhovorom a následne spánkom. Arowe už dávno nesvieti a oheň odháňa nočný chlad.

Okolo spiacej trojice sa rýchlo rozostavuje tucet najrôznejších hrdlorezov. Vyzerá to tak, že Arnia presvedčila niekoľko jej verných k zúfalému a podlému činu. Vidno, že práca v noci im nie je cudzia. Pomaly a potichu prichádza s nožom a zabodáva ho Airane do chrbta. Bodnutie okamžite prebúdza Kudara a ten sa do Arnii púšťa pästami. Najskôr agresívne pästami a následne berie mesačnú dýku a podrezáva nočnej útočníčke hrdlo. Všíma si ostatných, ale tí sa dávajú na útek.

Rýchlo sa pozerá na ranu, ktorú dostala Airana. Nevie, či je alebo nie je smrteľná, ale značné krvácanie chce zastaviť. Ako však zastaví krvácanie dýkou? Spája si, čo mu hovorila. O čiernej mágii. Zabil niekoho, môže vďaka tomu niekoho ďalšieho zachrániť? A dýka má veľa energie. Ako ju využiť?

Za normálnych okolností by to nikdy nerobil, ale teraz mu cudzí hlas hovorí, čo presne má robiť. Pozerá sa na Monnu a tá stále spí. Musí to byť iný hlas. Ale koho? Počúva inštrukcie a vymieňa nôž v rane za mesačnú dýku. Následne ju pomaly vytáhuje a na jeho prekvapenie sa rana rýchlo hojí a uzatvára.

Dýka pritom svieti ako mesiac a pôsobí, ako keby dodávala nádej, že všetko bude v poriadku. Zvláštny pocit, priamo až mrazivý.

Airana sa prebúdza a rýchlo si uvedomuje, čo sa stalo. Objíma Kudara a so slzami v očiach mu ďakuje. A to mala doteraz radšej Monnu, ktorá to tentokrát úplne prespala.

„Si v poriadku?“

„Áno. Áno, som. Ďakujem. Ako si vedel, čo presne musíš robiť?“

„Povedal mi to nejaký hlas. Myslel som, že tvoj.“

„Môj nie. Aj tá dýka má hlas. Poviem ti o nej, čo len budeš chcieť. To je to najmenej, čo môžem pre teba urobiť. Ja, Airana, ti sľubujem, že ti poviem všetko čo viem.“

„Vieš, koľko má teraz energie?“

„Počkaj, pozriem sa. Nie dost na to, aby znovu darovala život.“

„Ako to vieš? Všetci teraz som s ňou zabil človeka.“

„Vedro, ktoré je plné, už viac naplniť nemôžeš. Väčšinou musíš zabiť dvoch ľudí, aby si mohol zachrániť jedného. Je to v prvom rade zbraň, nie tvoj priateľ. Musíš si to uvedomiť. Zbraň vždy ostáva zbraňou a je dôležité, kto ju drží a ako s ňou koná. Pamätaj na to, inak prídeš tak o hlavu, ako i o srdce. Vziasť život je niekedy príliš ťažké a niekedy príliš ľahké. Všetkých nezachrániš.“

7. kapitola: Monna, expertka na filozofiu života a smrti

Monna ráno vstáva ako prvá. Pretiera si oči a nie je úplne presvedčená, či dobre vidí. Airana má v oblečení na chrbte dieru a krvavé škrvny. Rýchlo sa k nej zohýna a neverí vlastným očiam. Pokožka vyzerá byť neporušená.

Rýchlo budí mágyňu i Kudara. Hlavne s Airanou trasie a tá sa pomaly zobúdzá.

„Vstávaj! Si asi zranená! Na chrbte!“

„Už nie som. Vysvetlím ti všetko, ale ešte ma nechaj spať.“

„Ako nie si?“

„Ja jej to vysvetlím. Nechaj to na mňa.“ Hovorí Kadar a naznačuje Monne aby si spolu sadli trochu ďalej, aby sa mágyňa mohla vyspať.

„Čo sa v noci stalo?“

„Prepadli nás. Ty si spala. Tá malá banditka ju chcela zabiť, ale ja som ju zachránil. S mesačnou dýkou.“

„Ako zachránil? Nič tam nemá, ani škrabanec! Kadar, vieš dobre, že mne nemôžeš klamať.“

„Preto to ani nerobím. Zachránil som ju. Naozaj, prisahám. Táto dýka je viac ako obyčajná zbraň. Keď má dost energie, vie

vrátiť život. Určite toho dokáže oveľa viac, ale do toho sa vyzná Airana viac ako ja. Tá banditka ju prebodla a keď som potom dal do rany túto dýku, rana sa okamžite zacelila.“

„Verím ti, ale nechápem to. Prečo by zbraň zachraňovala? Proti otvoreným ranám sú lieky, obvazy a celkovo medicína, nie dýka.“

„Toto sú kúzla. Nie je to nič, čo sa dá rozumom vysvetliť.“

„Ale ak nie je energia, už nikoho nemôže zachrániť? Už je to len zbraň?“

„Mám teóriu. Myslím si, že dáva život, ale na to bude musieť život aj brať. Musí najskôr niekoho zabiť. Ak niekoho nezabijeme, nebudeme ju môcť použiť na liečenie.“

Monna si uvedomuje, čo to znamená. Tu je jasná čiara medzi tým, čo je správne a medzi tým, čo správne nie je. Zabiť, zachrániť, zabiť, zachrániť. To nie je moc určená pre človeka. To je skôr moc určená pre boha smrti a utrpenia, ako pre niekoho, kto chce konať len dobro.

„Mám strach. Celý život sa bojím, že ma niekde predajú, zneužijú alebo donútia k čomukoľvek, čo nechcem. A teraz mám byť pri tejto dýke? Napadlo ti, že ak bude treba zachrániť niekoho z nás, tak môže byť jeden z nás aj obeťou? Zabiješ ma, aby si zachránil tú... ako sa volá?“

„Airana.“

„Tak Airana. Zabil by si ju, aby si zachránil mňa? Zabil by si Airanu, aby si zachránil mňa? Nehovor mi, že by to bola ťažká voľba. Na toto musíš myslieť dopredu.“

„Kde sa to v tebe berie? Máme možnosť niekoho zachrániť a ty vidíš ešte aj v záchrane v prvom rade smrť.“

„Neviem nič o kúzlach, ale zabiť človeka nikdy nie je žiadne pekné kúzlo. A v reálnom svete, tak isto ako aj vo svete plnom kúziel, sa vždy musí niečo aj nepodariť. Napadlo ti to?“

„Čo teraz myslíš?“

„Možno preto som tu, aby som sa na to pozerala inak ako ty. Zabiť niekoho je zlé, nech už ide o čokoľvek. Chceš pomôcť? Môžeš urobiť viac zla. Chceš napraviť zlo a môžeš urobiť väčšie zlo. S niektorými vecami by sme sa vôbec nemali zahrávať.“

„Počkaj, spomaľ. Mohol by som ju zachrániť, aj keby som tú z hostinca nezabil.“

„Ty si ju zabil?“

„A kto iný? Airana sa nemohla brániť a ty si spala.“

„Takže si vrah.“

„Nikoho som nechcel zabiť. Nemal som na výber. Odtiahol som telo.“

„Vieš teraz niekomu vrátiť život?“

„Airana vravela, že je v tej dýke málo energie.“

„Takže musíš niekoho zabiť. Môžem to byť ja alebo ona. Ale môžeš to byť aj ty. Čo ak sa ťa pokúsím zabiť?“

Kadar sa začína potiť. Nečakal takúto diskusiu. Má pocit, že obraňuje nielen seba, ale i dýku. Pred Monnou, ktorú pozná už dlho, ale zrazu je všetko úplne inak.

„Nespoznávam ťa. Niečo je s tebou zle.“

„Uistujem ťa, že so mnou nič nie je. Len nechcem byť pri vrahoch, ktorí dostali do rúk veľkú moc a môžu rozhodovať o iných životoch.“

„Ja nechcem nikoho zabíjať a nechcem tú dýku používať. Nie som bojovník.“

„Daj ju sem. Skôr, ako niekomu ublížiš.“

„Načo by ti bola?“

„U mňa bude v bezpečí.“

Airana zdesene vstáva. Počúva, čo sa deje. Vie, že musí zasiahnuť. Okamžite. Využíva jedno zo svojich kúziel a mesačná dýka rýchlo letí do jej ruky. Kadar aj Monna neskrývajú prekvapenie.

„Tá zbraň je nebezpečná! Môžeš nás všetkých zničiť!“

„Môže. Dievča, dobre ma počúvaj. Kadar mi zachránil život a ak budem musieť niekomu z vás zobrať život, tak to budeš ty. Veľa filozofuješ a priveľmi to rozoberáš.“

„Musíš vedieť, že tá zbraň je naša záhuba. My nemôžeme zabíjať ľudí, aby niekto mohol žiť.“

„Dobre, tak budeme zabíjať úplne inými zbraňami, aby si ty bola šťastná a spokojná. Už je to lepšie? A nebudeme nikoho oživovať. Budeme žiť dlhšie, keď pozabíme každého, kto by nám mohol ublížiť. Čo povieš?“

„Ja... ja...“

„Áno, ty.“

„Nepamätám sa, čo bolo pred chvíľou. Niečo sa dialo, ale neviem čo.“

„To nech ti povie tento mládenec. Ja idem niečo uloviť.“

Airana ostáva a Monna je úplne zaskočená. Posledné minúty sa jej v hlave poriadne domiešali. Kadar jej opakuje jej slová a Monna potvrdzuje, že tie slová sú jej, ale ako keby jej niektoré myšlienky niekto našepkával. Nieкто, alebo niečo.

„Nechajme dýku Airane, má s ňou najviac skúseností.“

„Súhlasím. Ale stále neviem, či chcem, aby si niekoho zabil kvôli mne.“

„Ak to bude možné, zachránim ťa. Vždy. S dýkou alebo bez nej, Monna.“

„Pri tom rozhovore si mi neklamal, však?“

„Nikdy ti neklamem, vieš o tom.“

„Len teraz si to neviem overiť.“

„Nemusíš stále všetko overovať. Musíš hlavne žiť.“

Kadar chce byť na chvíľu len so svojimi myšlienkami. Počul myšlienky od Monny, či už boli jej alebo nie. Aj od Airany. Koľko ľudí ale musela Airana pozabíjať? Keď hovorila o vedre, koľkokrát bolo to vedro vyprázdňované a koľkokrát bolo plnené? A koho všetkého dokáže pozabíjať? Koho bude chrániť a prečo? Je skutočne lepšia ako Marlena, alebo má len všetko lepšie premyslené? A ktorá chorá hlava skutočne vymyslela tú zbraň? Nemohol to byť niekto, kto dal dohromady aj to požehnanie? Jedno i druhé rozhoduje o živote a o smrti. Jedno i druhé môže dať obrovskú výhodu tomu, kto chápe príležitosti lepšie ako ostatní.

Spomína si na starý, veľmi starý príbeh. Na lodi, starej ale dobre udržiavanej frigate, bolo málo jedla. Väčšina ľudí sa nepoznala navzájom. Dôležitý bol náklad, nie ľudia. Tak každý dostal maličký prídela jedla. Výsledkom boli hádky i vzájomné zabíjanie. Nakoniec ich ostalo tak málo, že im tie zbytky jedla úplne vystačili až do vzdialeného prístavu.

„Diabolská matematika.“

„Čo?“

„To bola kniha. Diabolská matematika. Bolo to o lodi. Dali menej jedla, väčšina sa pozabíjala a ostatným stačilo jedlo po zvyšok cesty. Má to niečo s tou dýkou. Je tam spojenie. Nevieť aké, neviem to vysvetliť.“

„Kto to napísal?“

„Nejaký Nadreh.“

„Toho nepoznám.“

„Ani ja. Ale ako zabezpečíš, aby nikto nezabil teba, keď sa vraždia všetci navzájom?“

„To je ťažká otázka.“

„Musíš mať výhodu. Lepších spojencov, lepšie umiestnenie, menšiu únavu, lepšie zbrane. To je ono.“

„Čo ono?“

„Ak chceš prežiť niečo, čo pravdepodobne neprežiješ, musíš mať pri sebe niekoho, kto ťa privedie späť. Do ríše živých.“

„Nestalo sa ti nič? Teraz ty priveľmi filozofuješ.“

„Spomínam si na knihu a myslím, že som na niečo prišiel. Airana poznala moju babičku. Žije dlho. Musí jej niekto alebo niečo pomáhať. Čo ak zabíja ľudí, aby si udržala mladosť? Uvažuj. Ak vie niečo zachrániť život, možno ho vie aj predĺžiť. Ale za akú cenu? Ľudské telo starne a ak to dokáže mágia zvrátiť, alebo úplne zastaviť, tak v tom musí byť háčik.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Možno nás zabije, keď bude chcieť znovu omladnúť. Len sa na ňu pozri, je v ideálnom veku. Teba považuje za príliš mladú, ale keby chcela, tak by vyzerala mladšie ako ty.“

„Už s tým prestaň. Ja viem, že si múdry a prečítal si knihy, ale začínaš byť posadnutý.“

„Máš pravdu. Poďme zistiť, či niečo ulovila. Alebo môžeme niečo uloviť aj my.“

Je pekné ráno, príliš pekné na také pochmúrne myšlienky. Monna si všímá mŕtve telo, ale nič nekomentuje. Teraz chce byť ticho. Myslí na ľudí, od ktorých je ďaleko a ku ktorým sa nemôže dostať. Aj na to, že jej milý je čoraz menej chlapec a čoraz viac bojovník a mysliteľ. Časy, keď sa s ním chcela jednoducho naháňať alebo hrať na schovávačku sú preč. Teraz sú v svete, kde sa musí schovávať, lebo je braná ako trofej. Jej ochranca sa mení a vôbec nevie, ako dopadne táto premena.

8. kapitola: Hrdina

Kadar si všímá zvuk. Niečo sa blíži. Airana to však nebude, iba ak by sa mužským hlasom rozprávala sama so sebou. Dáva pokyn Monne, aby sa schovala. Vyťahuje zároveň nôž, ktorý nedávno použila Arnia.

Nikde však nie je vhodné miesto na schovanie. Žiadny hustý porast, veľké skaly, nič. Len otvorená plocha. Jediné logické miesto je les, no odtiaľ idú tie hlasy. V tom ho napadá, že možno sú len na nesprávnom mieste v nesprávnom čase a nikto nejde po nich. Môže sa však ľahko myliť.

Po chvíli vidno skupinu ľudí, ako sprevádzajú zajatca. Ten je od nich nižší a je útlejšej postavy. Nemá žiadne brnenie, zatiaľ čo banditi majú na sebe brnenia z tvrdej kože. Monna si všímá, že sú akurát na nenápadnej cestičke, kde je viac udupaná tráva ako inde. Spolu sa tak pokúšajú dostať niekde inde, ale ľahko ich spozorovala tá väčšia skupina.

„Hej, kto je tam! Priateľ, či nepriateľ?“

„Priateľ.“

„Zlé heslo. Chlapi, pochyťajte ich!“

Trojica chlapov sa ponáhľala za dvojicou mladých ľudí, ktorí nemajú šancu utiecť. Kadar sa znovu stavia pred Monnu, aby ju uchránil, ale proti presile nemá veľkú šancu. Očakáva prebodnutie mečom, ale na jeho prekvapenie ho však nikto nezabíja a po údere do hlavy mohutnou palicou stráca vedomie. Monnu jednoducho chytajú a nesú k svojmu veliteľovi.

„Výborne. Máme troch. Kde je ten mladík? Zabudli ste ho tam? Vy dvaja, berte ho. Všetkých odnesieme. Pohyb!“

Sedem bytostí pohromade je už dosť značná skupina. Štyria banditi, Kadar v bezvedomí, Monna a jeden úplne neznámy cudzinec. Monna uvažuje, či ten cudzinec nemôže byť Airana. Prečo by sa však nechala chytiť? A prečo by dovolila, aby boli všetci pochytení? Je to špeciálny plán, alebo to nie je Airana? A čo ak ich príde zachrániť, ale už budú všetci niekde preč?

„Arni nám dobre zaplatí. Hlavne za tú ženu. Konečne poriadny úlovok. Už dlho lovím ľudí, ale len málokedy ulovím ženu. Všetky sú pozatvárané v palácoch alebo čo.“

„Alebo sa ti vyhýbajú, keď ťa zacítia.“ Odpovedá mu jeden zo zbojníkov a všetci sa začínajú smiať. Všetci s výnimkou Monny,

ktorá si až teraz uvedomuje, ako veľmi zapáchajú všetci títo chlapi.

„Podľa mňa dostaneme deväť medenákov, možno aj striebornák. Pekná je, možno aj niečo k striebornáku.“

„Hlavne si ju nenechaj pre seba, ako tú, čo ťa nakazila.“

„Nepripomínaj mi to stále! Vždy, keď si jednu uchmatnem, tak mi to pripomenieš.“

„Lenže ty chytiš ženu dvakrát za rok, tak sa nečuduj že ti to hovorím!“

Banda sa znovu smeje a Monna vyhodnocuje vety. Neklamú, naozaj idú za Arnim. A naozaj sú to lovci ľudí. Čo však môže ona sama urobiť? Pozerá sa na toho cudzinca. Nižšia postava, zahalená, ale má iné uši ako ľudia. Je to človek? Nemôže ho len tak osloviť, počuli by to všetci ostatní.

Následne sa znovu pozerá na Kadara, ktorý je stále v bezvedomí. Čo môže urobiť? V tom dostáva nápad. Môže im povedať, že Arni je mŕtvy. Uverili by jej? Čo by sa zmenilo? Budú sa pýtať, kto ho zabil. Ako odpovie? Môže nejako použiť mŕtvolu Arnie?

„Hej, maličká, akú máš cenu? Určite ťa už niekto ponúkal. Odhadujem ťa na striebornák.“

„Mám cenu ako polovica Aringoldu.“

„Mladá je vtipná. Tak a povedz mi, keď polovica Aringoldu, tak ľavá či pravá?“

„Polovica ľavej a polovica pravej. Tam, kde sú bohatí ľudia. Nie tam, kde sú len chudáci.“

„Páčiš sa mi, možno ťa nepredám. Len ťa každú noc požičiam niekomu, kto má peňazí dosť a nevie čo s nimi.“

„Mám veľký dar. A ten by sa ti dobre hodil pri vyjednávaniach. Aj pri iných veciach. Ale ak budem spať s mužom, prídem o tento dar.“

„Aký je to dar?“

Veliteľ si berie Monnu k sebe. Už nechce, aby ju v povrazoch sprevádzal niekto iný. Odteraz to bude on. V porovnaní s Monnou je obrovský a rozhodne silnejší.

„Predvediem ti, čo dokážem. Povedz mi klamstvo. Hneď niekoľko. Čokoľvek ti napadne.“

„Ja ti nemusím nič hovoriť.“

„Potom sa nedozvieš, čo dokážem.“

„Predám ťa Arnimu, ten mi vždy dobre zaplatí.“

„To nie je pravda. Vždy ti dobre nezaplatí a dobre to vieš.“

„Poznám človeka v Aringolde, ktorý mi dá viac ako Arni.“

„Nepoznáš.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Rozoznám lož od pravdy. Viem, kedy ťa chce niekto podviesť. Aj to, že chceš ty podviesť niekoho iného. Je rozumné mať ma na svojej strane.“

„Si nejaká čarodejníca alebo čo?“

„Možno áno, možno nie. A ten mladík je ešte lepší. Dokáže čítať a písať, pozná príbehy. Obidvaja máme hodnotu a keď nás predáš, o túto hodnotu prídeš. Dostaneš len pár mincí.“

„Nie si tak múdra, ako si myslíš. Teraz viem, ako vás môžem predať. Dostanem ešte viac.“

„Dostaneš viac mincí. Komu nás predáš? Kráľovnej Marlene?“

„To je nápad. Chlapi, do hradu. Vtipná kráľovná chce vtipnú hračku!“

Monne je stále zvláštne, že ten cudzinec nepovedal ani slovo. Teraz o ňom môže zistiť viac. Vďaka tomu, že vie, či bandita klame.

„Kto je ten cudzinec?“

„Nejaký elfík. Zatúlaný. Tiež je na predaj.“

„Koľko za neho dostanete?“

„Žiaľ, je to chlap. Nie veľa.“

„Marlena kúpi aj jeho.“

„Ty ju poznáš?“

„Áno, poznám. A jej dcéru tiež.“

„Ona nemá dcéru.“

„Má, a je to tá najkrajšia bytosť na svete. Páčila by sa ti. Nikoho nemá. Je ozaj krásna.“

„Ak je taká krásna, prečo ju neukazuje na verejnosti?“ Bandita je prevrapený stále viac a viac.

„Je to taktika. Chce nájsť vhodného mladého muža. Toho, ktorého nesiete. Čítanie a písanie je brané ako podmienka.“

„Hej ty, elfík. Vieš písať a čítať? Rozumieš vôbec, čo ti hovorím?“ Vodca banditov oslovuje elfa, ktorý však len mlčí a nehovorí vôbec nič.

Pre mladé dievča sú len zlé rozhodnutia. Kam pôjde? Nemala by ísť ani do Aringoldu, ani ku kráľovnej a už vôbec nie do hostinca. Každopádne ešte aj kráľovná je lepšie riešenie ako to, kde by ju čakala len smrť. Kráľovná ju uväznila, aj si s ňou vymenila telo. Vďaka Airane. Práve na to myslí. Airana jej pomôže. Aj Kadarovi. Pozná sa s kráľovnou. Ale kráľovná s Airanou už nevychádzajú tak dobre. Prečo by išla Airana ku kráľovnej? A vôbec, čo ak jej bude lepšie úplne niekde inde?

Kadar sa pomaly prebúdzal. Keď ho banditi vidia, púšťajú ho na zem. Všetci si môžu oddýchnuť. Veliteľ dáva pokyn na utáborenie a dovoľuje Monne, aby hovorila s Kadarom.

„Čo sa stalo? Strašne ma bolí hlava.“

„Doteraz si bol v bezvedomí. Poriadne ťa praštili do hlavy.“

„Kde to sme?“

„Mali nás doniesť do hostinca, ale presvedčila som ich, aby nás doniesli ku Marlene. Je to lepšie ako prísť o hlavu.“

„Skamarátila si sa s nimi? Aj s tým elfským komunikátorom?“

„Komunikátorom? O čom hovoríš?“

„Ten elf. Je komunikátor. Tak sa hovorí. Malý chlapec, ktorý nevie rozprávať, ale vie posilať všetky svoje myšlienky na veľkú vzdialenosť. Dokáže aj komunikovať s niekým s rovnakou schopnosťou.“

„S iným elfom?“

„Pravdepodobne. Možno mu rozumie aj Airana, kto vie?“

„On to vie.“ Odpovedá Monna a myslí si, že môže nejako prepojiť svoju schopnosť so schopnosťou toho malého elfského chlapca.

Pomaly prichádza k zajatcovi. Potichu, aby ju nikto nepočul. Banditi zatiaľ oddychujú a posedávajú na kameňoch. Jeden z nich sa stará o oheň.

„Ty ma rozumieš? Rozumieš mi. Výborne. Posielaš teraz signál nejakej mágyne? Nie. A komu? Iný chlapec ťa počúva? Nie? A niekto z tvojho ľudu? Áno? To som rada. Vieš aj odpovede od nich? Nevieš? Vysielaš, ale nič nevieš od ostatných. Čo vzdialenosť? Prídu si po teba? Áno? A stihnú to skôr, ako sa dostaneme do hradu? Nie? A keď ich zdržíme?“

Monna dáva pokyn Kadarovi, aby prišiel bližšie. Všetko mu rozpráva. Kadar ho žiada, aby poslal správu najbližšej mágyne, bez ohľadu na to, či príde nejaká odpoveď. Správa je jednoduchá, odvláčajú ich do hradu. Veliteľovi zbojníkov sa niečo nepozdáva a trojicu od seba oddeľuje. Nechce, aby mu nejako prešli cez rozum.

9. kapitola: Airanina voľba

Hovorí sa, že informácie znamenajú moc. Kto veľa vie, ten sa všade dostane. Všetko sú to jasné, dobre pochopiteľné myšlienky, ktoré však nemusia byť vždy pravdivé. Zvlášť vtedy, keď sa stane niečo skutočne neočakávané.

Airana môže vidieť nebezpečenstvá, ale kto sa im vyhýba, aj ten sa s nimi môže stretnúť. Pri ceste lesikom hľadá niečo, čo môže uloviť alebo zozbierať. Dobře schovaná pasca jej však okamžite uväzňuje nohu. Kričí, ale nikto ju nepočuje. V bolestiach sa snaží dostať nohu do bezpečia, ale nejde to. Aj s pomocou kúziel je to nemožné, keďže sa pre ohromnú bolesť nemôže vôbec sústrediť.

„Hej! Tu je niekto! Niekto v pasci!“

K mágyne sa približuje dvojica. Ani ich veľmi nevníma. Vidí len to, že sú čoraz bližšie.

„Pôjdeš s nami. Garmen, ty si silnejší. Uvoľni jej nohu.“

„Dobre.“

„No tak, Garmen. Pridaj. Chlap ako hora a nevie si poradiť s kusom železa. Daj to sem.“

Zatiaľ, čo sa pri nej zastavila táto dvojica, mágyňa uvažuje nad mesačnou dýkou. Môže ju použiť na obidvoch. Ale nie hneď, najskôr chce mať voľnú nohu. Teraz by chcela mať Monnin dar, aby vedela zistiť, kto sú skutočne zač. Vyzerajú rovnako ako všetci ostatní. Banditi, zlodeji, ľudia bez domova. Hocikto. Žiadne drahé šaty. Ten vyšší, Garmen, nesie palcát. Taký, ktorý sa používa proti niekomu v silnej kovovej zbroji. Niekedy sa mu tiež hovorí otvárač.

„Čo ste zač?“

„Ja som obyčajný pútnik, z viery svätej Eludie. Môj priateľ toho veľa nenahovorí.“

„Viera svätej Eludie? Tak ja som svätá? Výborne.“

„Ty nie si Eludia.“

„Ale som. Teraz už používam iné meno, ale tak ma pomenovali pri narodení.“

„Viac žien sa narodilo a dostalo toto meno, ale nikdy som nepočul o nikom, kto by si ho chcel zmeniť. Je to sväté meno.“

„No keď myslíš. Meno ako meno. Dôležité je, že nie sme nepriatelia.“

„Priprav sa, toto bude bolieť. Eludia, daj mi silu.“

Mimoriadne prekvapená Airana, predtým Eludia, sleduje zneškodňovanie pasce. Silný chlap s ňou ledva pohne, ale oveľa slabší a menej vitálny mních, alebo čo to vlastne je, po krátkej modlitbe dokáže otvoriť pascu a vybrať zranenú nohu.

„Eludia ti asi nedáva aj dar liečenia, alebo áno?“

„Každý človek má iný dar. Ja mám silu. Môj brat dokáže vidieť v nočnej tme rovnako ako počas dňa.“

„Výborne, ste skupina talentovaných ľudí. O nohu sa však musím postarať sama.“

Airana vyťahuje mesačnú dýku a jemne s ňou prechádza po zranenej nohe. Energia stačí na úplné zotavenie, ale na nič iné. Všetko čo je v mesačnej dýke je úplne využité. Jasné svetlo počas liečenia prekvapuje tak mnícha, ako i jeho pomocníka.

„To... je mesačná dýka. Určite je to ona.“

„Áno, je. Čo o nej viete?“

„Vtedajšia hlava nášho rádu ju vymenila za zlato. Mohli sme postaviť náš chrám a starať sa o chorých a zranených. Mohli sme žiť v modlitbách a byť v bezpečí pred kýmkoľvek, kto by nám mohol ublížiť.“

„Kto vám dal tak veľa zlata?“

„Kreon z Buginie.“

„To pár vecí vysvetľuje. Rada navštívim váš rád, ale moji priatelia sú v nebezpečenstve. Viem, že moja noha vyzerá lepšie, ale necítim sa na dlhú chôdzu.“

„Budeme radi, ak nás navštíviš. Máme kone. Náš rád je neďaleko. Kam sa potrebuješ dostať? Kde sú tvoji priatelia?“

„To neviem. A ani neviem, ako to môžem zistiť.“

„Vždy existuje spôsob. Tomu verím. A nie som sám, však Garmen?“

„On toho naozaj veľa nenahovorí.“

„Pozná len jedno slovo. Slovo dobre. A aj to povie len vtedy, keď chce. Niekedy je ticho celé dni. Dnes už prehovoril.“

„Veľmi ďakujem, že mi chcete pomôcť, ale ja nemám rada kone. Aby som bola presná, kone nemajú v láske mňa.“

„S tým vie pomôcť Garmen. Vie o koňoch všetko a nájde pre teba toho najlepšieho. Len nám prosím sľúb, že prídeš za nami. Aj s dýkou.“

„Sľubujem. Tak teda podme.“

Airana mala možnosť vidieť, že niekoľko banditov odnáša Monnu a Kadara. Nemohla však proti tomu nič urobiť. Teraz má možnosť. Najskôr musí navštíviť stajne. Dobre si uvedomuje, že pravdepodobne nebudú všetci z toho náboženského spoločenstva tak priateľskí, ako títo dvaja.

Cesta možno nie je ďaleká, ale ide cez zložitý terén. Močiare, žiadna cesta, možnosť naraziť na ďalšiu pascu. Mních hovorí, že existuje iná, bezpečnejšia cesta, ale tá vedie veľkou obklukou.

Ako prvý ide Garmen. Zvláštny človek. Silný, tichý, nevýrazný. Airana si pri pohľade na neho vždy spomenie na deti, ktoré nikto nemá rád a tak sa túľajú po prírode a po mestách.

„Vždy bol takýto?“

„Nie, nebol vždy. Bol tichší, ale tak ako mnohí z nás i on prijal sľub mlčania na jeden deň. U neho sa to zmenilo na dlhšie, možno naveky. Nie je to zlý človek a má nadanie. Miluje zvieratá.“

„Stretla som niekoho, kto má neuveriteľné nadanie. Vie zistiť, či hovoríš pravdu alebo klameš.“

„To je u nás bežné. Každý z nášho spoločenstva to má.“

„Každý? To ste zvláštne spoločenstvo.“

„Veríme v svätú Eludiu, ktorá nám dáva silu a dary, výmenou za dobré skutky, ktoré pomáhajú iným.“

„Ako reagujete, keď niekto zanadáva? Do Eludie alebo tak?“

„Vypočujeme si ho.“

„Počul si niekedy o dievčati menom Monna?“

„Nie, nepočul. To je tá, ktorá má náš dar?“

„Áno. A zároveň, keďže je žena, tak ju chce stále niekto predať.“

„Tomu rozumiem. K nám by nemohla ísť, cez naše brány nesmie prejsť žiadna žena.“

„Žiadna žena? Prečo? Však ste viera Eludie a Eludia bola žena. Kam ma teraz vediete?“

„Do stajní. Tie sú pred bránou. Dostaneš dobrého koňa a ak chceš, budem ťa sprevádzať na tvojej ceste.“

„Ako je do Eludie možné, že nemôže vstúpiť žena? Kto spísal tie vaše pravidlá? Je to smiešne a hlúpe.“

„Pomáhame mužom i ženám všade kde sme. U nás, v našom ráde, však nemôžu byť. Prosím, rešpektuj toto rozhodnutie. To je jediné želanie. A to, že prídeš k nám, až pomôžeš iným.“

„K vám? Budem vám rozprávať o úžasných veciach, ale musím pri tom stáť pred bránou?“

10. kapitola: Strach z koní

Každý sa bojí niečoho. Niektorí hadov, iní ťažkých skúšok a niektorí úplne iný sa zas bojí veľkých výšok alebo vody. Aj silní a statoční rytieri majú strach. Aj zlodejky, pre ktoré je každý úlovok dobrodružstvom a kde sa každá akcia môže mimoriadne pokaziť.

Čoho sa boja mágovia? Často toho istého, čo všetci ostatní. Mág, ktorý vie všetko o ohnivých kúzloch, sa nemusí tak silno báť ohňa ako ostatní. Zároveň si môže lepšie uvedomiť, čo všetko oheň dokáže a akým silným nástrojom je v nesprávnych rukách.

Modrá mágyňa nemusí mať veľký strach z najrôznejších predmetov či napríklad z chladu, ale aj ju môže zabiť úplne obyčajný nôž. A tak ako ostatní, aj ona môže umrznúť. Airana dobre pozná strach a okrem iného sa v panstvách Laskerov a Maraskenov často stretáva s koňmi. Zdomácnené, poslušné a dobre vychované kone sú však pre ňu stále nebezpečenstvom. Neverí im, a ak sa to tak dá povedať, kone neveria jej. Nikdy si ich neoblúbila, nenaučila sa dobre jazdiť a často utŕžila zranenie pri páde z koňa.

„Takže si to ujasnime ešte raz. Požičiate mi toho najlepšieho koňa, ešte ma budete aj sprevádzať a postaráte sa o mňa najlepšie ako viete, ale nepustíte ma za bránu?“

„Presne tak. Ctíme si poriadok.“

„A ak by vám priamo Eludia povedala, že to, čo robíte, je v niečom nesprávne, zmenili by ste to?“

„Vieme, že by sa to nikdy nestalo.“

„Uvidíme. Ja mám pocit, že Eludia sa vráti. A poďakuje. Za všetko. Viem, že môžem zniet trochu nevďačne, ale som vďačná za to, čo robíte. Pre mňa i pre ostatných.“

„Dúfam, že ako modrá mágyňa, ktorá dokáže meniť podobu samej seba a ostatných, nedopustíš žiadne narušenie nášho poriadku.“

„Teraz si mi celkom skazil plány!“ Mágyňa chce rozveseliť dôležitého mnícha, ale on sa vôbec nesmeje.

Airana si prezerá stajňu. Neznáša vzduch v stajniach, tak ako asi všetko, čo s koňmi nejako súvisí. Garmen jej ukazuje kone a vyberá statnú kobyľu, ktorá má chuť vyraziť zo stajne a poriadne sa prebehnúť.

„Nezhodí ma?“

„Dobre.“

„To znamená, že ma zhodí, alebo nezhodí?“

„Dobre.“

„Budem to brať ako nezhodí.“

„Dobre. Dobre.“

Airana si všíma, že Garmen jej podáva mrkvu. Odpovedá, že nemá chuť, ale on ju stále ponúka a rukou ukazuje na kobyľu. Neustále hovorí to jediné slovo, ktoré vie povedať. Po chvíli pochopí, že mrkva nie je pre ňu, ale pre kobyľu. Naozaj by mohla o koňoch vedieť aspoň základ.

„Dohodneme sa, kobyľka. Ja ti dám mrkvu a ty zo mňa neurobiš nepriateľa na život a na smrť, platí?“

Airana rýchlo dojedá misku s ryžou, ktorú jej ponúka Garmen a snaží sa jemne hladiť kobyľu. Nie je to vôbec príjemné, z jej pohľadu. Jednoducho ten pocit nemá rada, zatiaľ čo kobyľa jemne prikyvuje a tvári sa spokojne.

Garmen pomáha do sedla a kobyľa nemá problém ju udržať. Problém je však jasný už po krátkej chvíli. Akákoľvek jazda nepôjde. Airana dostáva svoj panický strach a kobyľa dobre cíti, že niečo nie je v poriadku. Garmen jej znovu pomáha zo sedla. Možno by jej aj niečo povedal o aktuálnych pocitoch kobyly a o tom, že by to na druhý, tretí alebo štvrtý krát išlo lepšie, ale hovorí jej len jediné slovo. Dobre.

Takmer nemý mních vedie za ruku Airanu k najsilnejšiemu koňovi. Oproti tej kobyli je vyšší, mohutnejší a vyzerá byť aj silnejší. Samotný pohľad na neho je pre Airanu úplne strašný, ale na jej prekvapenie na neho nasadá Garmen ako prvý. Airanu dvíha pred seba. Vyrážajú. Kôň dokáže uniesť obidvoch. Garmen je mimoriadne silný a inokedy slabý, z dôvodov, ktoré ani Airana nechápe. Taktiež je pre koňa pravdepodobne ešte ľahší, ako sa zdá.

„Dobre.“

„Neviem, čo myslíš. Ale asi cieľ. Poznáš Hostinec u troch zlých sestier?“

„Dobre.“

Pre mágyňu je to ten najzvláštnejší spolucestujúci. Garmen vie len jedno slovo a ani neprekypuje veľkým množstvom emócií. Nerozumie mu. Pravdepodobne však vie, kde je spomínaný hostinec. Len tak pre seba si hovorí, ako si tam niečo objedná. Na druhej strane, ak ho niekto pozná, má to jednoduché. Stačí, ak sa ho spýtajú, či chce pivo. Odpovie dobre.

Cesta je nečakane rýchla a príjemná. Dostať sa k Hostincu nie je problém. Kôň vedený skúseným jazdcom ide svižne,

nespomaľujú ho žiadne prekážky. Jeho tmavá, takmer čierna hriva, veje vo vetre.

Až teraz si uvedomuje, že ani nevie, či je na správnom mieste. Keby tak vedela zistiť polohu tých dvoch. Pred hostincom jej Garmen pomáha z koňa. Zoskakuje ako prvý a možno len vďaka jeho talentu nezhodil ten kôň Airanu na zem.

„Ďakujem ti. Možno tu je to, čo hľadám. Ale môže to byť aj inde. Ostaň tu, prosím. Zanedlho sa vrátim.“

Garmen mlčí. Pre istotu sa ho pýta, či dobre, a on to následne potvrdzuje. Airana vyzerá spokojne. Pomaly vstupuje do hostinca. Nie v svojej bežnej podobe, ale berie si na seba podobu kráľovnej Marleny. Okamžite vzbudzuje pozornosť. Predsa len, Marlenu z nejakého dôvodu videli všetci a šanca, že by sa len tak objavila práve tu, je prakticky nulová.

„Všetci držte huby, jej výsosť je tu! Aj ty, negrcaj tam v rohu a pod' zakývať!“ Prednáša jeden zo stálych návštevníkov a stojí na stole, aby bol čo najvyšší. Vďaka tomu je Airana v tele Marleny naozaj nízka.

„Tolko vysmiatych ľudí je tu. Tolko optimizmu a radosti zo života. Mňa si nevšímajte, hľadám tu chlapca a dievča. Počula som, že tu boli. Aj so sprievodom. Neviete náhodou, čo sa stalo? Musela som zabiť toho, čo mi všetko vysvetľoval. Hovoril tak strašne, strašne pomaly.“

„Kráľovná a tu? U troch zlých sestier? A bez stráží? Kráľovná má väčšiu hodnotu ako nejaké dievčatko.“

„Mám tu stráže a pár naozaj ostrých chlapcov, ktorí tu môžu vtrhnúť. Jediné, čo chcem, je pár informácií. Takže boli tu? Čo sa odohralo? Ale rýchlo, nemám celý deň!“

„Arni ich vyzval. Teraz je po ňom.“

„Ach, Arni Arni... a potom bolo čo? Určite ušli, ale nevrátili sa sem? Neboli tu teraz?“

„Už nie. Išli preč a nikto ich nevidel. Možno išli do hradu.“

„To by bolo od nich nerozumné, ale možné je všetko. Uvidíme.“

„Kráľovná ide s nami piť! Čo pijete, vaše veličenstvo?“

„Tu nie je to, po čom túži moje hrdlo. Vám však nech chutí čo najdlhšie!“

Kráľovná, alebo skôr mágyňa v tele kráľovnej, vychádza. Ide zrýchleným krokom. Vie, že sa môže stať niečo nezvyčajné a rozhodne nepríjemné. Vôbec sa nemýli. Kôň je preč a Garmen leží na zemi. Z niekoľkých rán mu vyteká krv. Stopovanie v šatách kráľovnej pôsobí absurdne, ale práve teraz nie je čas na menenie podoby. Pre niekoho už možno nie je kráľovná, ale nemá na výber. Musí nájsť tých, ktorí to spôsobili. Jej dýka ich potrebuje.

V mesačnej dýke nie je žiadna energia. Nemôže urobiť nič, okrem jednoduchého svietenia. Dobre vie, čo musí urobiť. Koho však môže zabiť a vziať mu jeho energiu? Nech už zabil Garmena ktokoľvek, dá sa ľahko vystopovať. Má však na to čas?

Konské stopy vedú presne smerom, odkiaľ pricválala. Chytá ju bezmocnosť. Podobná, ako tá, ktorú zažívala Eli pred mnohými rokmi.

Rýchlo prichádza k mníchovi, ktorí jej pomohol. Ukončuje jeho život. Výsledkom je len malé množstvo energie. Ako niekoľko bobúl pre človeka, ktorý dlho hladuje. Nechcela ho nechať zomrieť. Vypočula si však posledné slovo tohto zvláštneho dobráka. Slovo dobre. Nech to už znamenalo čokoľvek, asi to nebol koniec, ktorý očakával. Neskončilo sa to pre neho dobre.

V momente, keď sa dostala trocha energie do dýky, počuje hlas. Hlas dýky, ale trochu iný ako kedysi. Hovorí o ceste do hradu, ku kráľovnej.

Airana verí hlasu a tiež ju napadlo, že sa Monna bude snažiť dostať tam. Kam inde by aj mohla? Možno využila to, čo má v hlave. Alebo čo má v hlave Kadar. Airana má pred sebou cestu, ktorá nie je zvlášť dlhá, ale môže byť nebezpečná. Je hľadaná tak ako modrá mágyňa, i ako kráľovná. Navyše tu nie je problém zabiť nikoho.

Kráča s dýkou a rozmýšľa, či vlastne chce, aby sa jej niekto postavil do cesty. Zdravý rozum jej hovorí, že nie. Ten istý rozum jej však po krátkej chvíli tvrdí, že áno. Ona má potrebu. Aj dýka má potrebu. Bezpečie prichádza cez krvavé obete.

Po chvíli sa jej pranie plní, ale úplne inak, ako čakala. Do cesty sa jej stavia niekoľko detí. Tí najstarší sú mladší od Kadara, oveľa mladší.

„Chceme zlato. Daj nám zlato.“

„Tu máš moju jediné medenú mincu. Teraz ma, prosím, nechaj prejsť.“

„Kráľovná má viac mincí.“

„Ja že som kráľovná? Len sa pozrite lepšie.“

Airana na chvíľu úplne zabudla, že bola stále v tele kráľovnej. Teraz mení podobu na úplne jednoduchú ženu, ktorá má špinavé šaty a ruky zničené ťažkou, namáhanou prácou.

„Si alebo nie si kráľovná?“

„Nie som. Naozaj nie som.“

„Máš mince?“

„Len túto jednu. Zoberte si ju.“

Niekoľko chlapcov sa dobre pozerá na mincu. Medené už videli, ale nie často. Tešili sa. Väčšina sa postavila nabok.

„Ja som už zabil jednu čarodejnicu.“ Hovorí úplne najmenší z nich.

„Aj ja som už zabila čarodejnicu.“

„Zabijem aj teba.“

„Prosím, nerob to. Ja sa viem brániť.“

„Máš viac mincí.“

„Mám ešte jednu. Ale tú ti nemôžem dať.“

„Daj mi všetky. Hneď! Inak ťa zabijem.“

„Pokojne, mladý muž. Nikto nebude nikoho zabíjať. Tu máš poslednú. Teraz už musím ísť.“

Udalosti sa menia úplne nepredvídateľne. Malý chlapec vytáhuje nôž a púšťa sa do mágyne. Nemá na výber. Hádže po ňom mesačnú dýku. Potom po ďalšom a po ďalšom. Kryje sa, reže a bodá. Všetko sa mení na niečo, čo sa dá pomenovať jediným slovom: Masaker. Zranená mágyňa má okolo seba sedem mŕtvych telíčok.

Hlas dýky jej hovorí niečo, čomu spočiatku nerozumie. Ten hlas to však opakuje. Chváli ju a povzbudzuje. Dýka má plnú energiu, zatiaľ čo Airana, ktorá má len ľahké zranenie na stehne, padá na kolenná.

Pri pohľade na to, čo sa stalo, je jej do plaču. Toto si nikdy nepriala. Ukľadá mesačnú dýku na zem a nevie, čo si má pomyslieť. Hlas dýky ju však neustále chváli a žiada od nej, aby vstala.

Po chvíli prichádza ďalšie dieťa. Tentoraz dievčatko. Možno ešte nikdy nevidelo krv. Ide k jednému z chlapcov a mesačná dýka sa sama od seba zdvíha a letí ohromnou rýchlosťou k tomu drobnému stvoreniu. Zastavuje sa priamo pred jej nosom a dievčatko sa zohýňa, aby jej uhlo z cesty. Dýka následne letí za Airanou a vletí jej priamo do ruky. Hlas dýky ju žiada, aby oživila jedného z malých chlapcov, ktorý musí žiť. Vedie Airanu neviditeľnou silou až k nemu. Mágyňa sa jej potichu pýta, prečo práve tento chlapec a nie nejaký iný. Dýka hovorí niečo o osude.

„Prepáč, dievčatko. Je mi to ľúto. Tak veľmi ľúto. Pomôžem mu, nemusíš sa báť.“

Dievčatko mizne, ako keby to bola ranná hmla. Po chvíli nie je ani stopy po ňom, ale všetky mŕtve telička ostávajú. Airana vracia život jednému z chlapcov a ten, len čo sa dozvedá čo sa deje, uteká preč. Možno za mamou.

Airana inštinktívne kontroluje množstvo energie. Ostáva dostatok na základné využitie, ale nie je jej dosť na oživenie ďalšieho človeka. Ani takto maličkého. Po masakri potrebuje zabíjať a to robí nebezpečnú tak dýku, ako i Airanu.

Nemôže pokračovať na koni, musí ísť pešo. Ponáhla sa, ale vie, že stopy skôr alebo neskôr niekto odhalí. Možno ani nebude musieť. Stačí, keď jej niekto znovu skríži cestu. Ošetruje si zranenia a nahlas nadáva, všetko za pochodu. A to ešte nevie, ako vysvetlí tomu Rádu, čo sa vlastne stalo s ich členom.

11. kapitola: Besnenie

Kadar uvažuje, aj keď ho neustále bolí hlava z úderu. Nad elfmi. Ako je možné, že jeden z nich, veľmi zraniteľný, sa tak ľahko dostal do rúk obyčajných banditov? Je to nejaký ich zámer, alebo obyčajná náhoda? Alebo tých elfov, o ktorých čítal a počúval príbehy, nahradili úplne iné bytosti? Keď myslí na elfov, tak si spomenie na hrdých bojovníkov, perfektne

ovládajúcich boj, ktorí s dokonalou disciplínou robia to, čo je správne.

„Monna, nevieš zistiť, ako blízko sú jeho priatelia?“

„To už som skúšala. Sú blízko, ale viac neviem. Je možné, že nás sledujú práve teraz.“

„Musíme nájsť spôsob, ako jasne dokázať, že nie sme v žiadnom prípade priatelia týchto zbojníkov. V starých prípadoch bola časť elfov, prezývaných temní elfovia alebo arini, ktorých logika bola veľmi zvláštna a často nerozlišovali medzi priateľmi a nepriateľmi.“

„On je jeden z nich?“

„Neviem. Ale ty to môžeš zistiť.“

Monna prichádza znovu k elfskému komunikátorovi a pýta sa ďalšie informácie. Nepočuje jeho slová, ale jej vnútorný hlas vie zistiť pravdu a nepravdu. Niečo, čo by nebolo úplne možné pri bežných ľuďoch na dlhšiu komunikáciu, ale tu to záhadne funguje.

„Budú tu za chvíľu, ponáhľajú sa sem.“

„A je jeden z tých temných?“

„Nie, nie je. Zistila som, že aj tí druhí žijú, ale veľmi ďaleko.“

„Vie niečo o Airane?“

„Nepýtala som sa.“

„Spýtaj sa.“

Skôr, ako sa stihne čokoľvek spýtať, veliteľ zbojníkov si pomocou reťaze dáva Monnu bližšie k sebe. Dotýka sa jej mladého tela a je mu úplne jedno, čo si o tom Kadar myslí.

„Pusti ma!“

„Pusti ma, pusti ma... lebo čo?“

„Viem svojim dotykom vyvolať trvalú neplodnosť. Už nikdy si so ženou poriadne neužiješ.“

„To sú babské žvásty.“

„Myslíš? Pozri sa na môjho milého. Kráľovná ho chce pre svoju dcéru, aby sa len zhovárali. Nič viac. Na to má vybraného pre ňu úplne iného mládenca.“

„Takže ty si zničila život svojmu milému?“

„Nechtiac. Tebe to môžem spraviť úmyselne.“

„Pche! Keby si chcela, tak to už spravíš. Vôbec neverím tvojim rečiam.“

Veliteľ berie Monnu k najbližšiemu stromu a priväzuje ju reťazou. Jeden z jeho skupiny mu v tom pomáha. Pretože sa mladá žena intenzívne bráni, pribieha ešte jeden.

Kadar ostáva sám, len s jedným strážcom. Ten sa na neho pozerá a dohliada, aby neurobil niečo nečakané.

Mladý muž sa obzerá po okolí. Keby tak mal meč alebo čokoľvek, čo môže použiť. Ale nemá. Skalu? Skôr ako ju zoberie,

ten únosca vytiahne svoj nôž a pustí sa do neho. Čo tak tá palica? Tá je ďaleko a nikdy také palice nepoužil v boji. Aj keď to vyzerá byť jednoduché. Každopádne, ak teraz nič neurobí, bude to do smrti ľutovať.

Čo by teraz dal za mesačnú dýku. Myslí na ňu, čoraz viac. Zrazu na ňu myslí oveľa viac ako na Monnu. Sľubuje dýke všetko, čo ho napadne. Bude ňou zabíjať, keď si to bude priať. Mladík zatvára oči a v jeho mysli je mesačná dýka, ako krásna a dokonalá zbraň, ktorá k nemu nerozlučne patrí. Má svoje podmienky, pravidlá a svoje vlastné túžby, ktoré môžu byť v rozpore s jeho túžbami.

Zbraň, ktorú má v mysli, sa mu objavuje v rukách. Nečaká na nič, nerozmyšľá nad tým, ako sa tu objavila. Koná. Zo štyroch obchodníkov s ľuďmi sú len traja. Teraz už len dvaja. Kadar, ktorý nikdy nebol bojovník, je rýchlejší a silnejší ako kedykoľvek predtým. Udiera skôr, ako by čakal a nekryje sa, pretože banditi padajú k zemi a nezmôžu sa ani na útek.

Neuvažuje nad poradím. Ide zaradom. Bez ohľadu na to, kto čo urobil jemu alebo Monne. Je to v jeho rukách a v jeho dýke. Aj posledný bandita končí na zemi a jeho dýka nemá na sebe ani kvapku krvi. Nepozná všetko, čo tá dýka dokáže, ale vie, že je plná energie. Hovorí mu to. Jazykom, ktorému odteraz rozumie.

Zdesená Monna sa na neho pozerá, ale nehovorí vôbec nič. Je priviazaná a v nedom úžase, zatiaľ čo sa Kadar pozerá na každú stranu a hľadá nejaký ďalší cieľ svojho nespútaného besnenia. Mesačná dýka žiari a dodáva odvalu, ale nie zdravý rozum.

„Pomôžeš mi z tohto? Kadar? Láska moja, môžeš ma odviazať? Počuješ ma?“

Mladík je v svojom svete. Je pripravený na akékoľvek nebezpečenstvo, ale vyzerá to tak, že teraz vôbec nevie čo má robiť. Má v rukách ohromnú silu, ale v hlave zmätok. Počuje hlasy, ktoré sa v jeho hlave hádajú a on vôbec nevie, čo hovoria. Vidí rozmazané útržky pochmurnej reality, ktorá mu rozoberá celú osobnosť na malé, nesúrodé kúsky.

Monna sa zatiaľ pomaly a bolestivo sama dostáva z reťaze, ktorá ju spája so stromom. Nevie presne, čo robí, ale nemá na výber. Nikto jej nepomáha. Alebo jej niekto pomôže? Prestáva volať na Kadara a žiada elfského chlapca, aby prišiel k nej bližšie a pomohol jej. Ten len zdvíha svoje zviazané ruky. Napriek tomu sa postupne a pomaly presúva k stromu.

V polovici cesty zastavuje a hľadá na západ. Odtiaľ prichádza skupina bojovníkov s dlhými lukmi. Monna ich narátala o niečo viac ako desať, ale nemôže si byť úplne istá. Pochodujú vzpriamene, s určitým odhodlaním. Predpokladá, že sa rozbehnú k nej, ale nedeje sa to. Dodržiavajú tú istú rýchlosť, ako keby už nemali síl a putovali niekoľko dní i nocí.

„Pomôžte mi, prosím. Pomôžte!“ Volá Monna, ale aj keď sa na ňu niekoľko bojovníkov pozrelo, nikto nejde priamo k nej. Namiesto toho sa sústredia na Kudara, ktorý už z väčšej vzdialenosti vyzerá zmätene.

Po chvíli jeden z elfov vytáhuje nôž a prerezáva putá, ktoré pútajú ruky elfského chlapca. Následne ide k Monne a pomáha aj jej. Ostatní sa stavajú okolo mladíka, ktorý proti ničomu nenamieta.

„Ďakujem, ďakujem vám. Uniesli nás. Mňa a môjho priateľa. Aj tohto zajatca.“

„Akú zbraň používa tvoj priateľ?“

„Dýka, taká zvláštna. Nie je naša.“

„V tom máš pravdu. Nie je vaša. Mala by byť hlboko zakopaná a navždy zabudnutá.“

„Zachránil ma. Prosím, neublížujte mu. Nechajte ma s ním hovoriť. Mne neublíži.“ Monna postupne prechádza popri bojovníkoch k svojmu milému a objíma ho. Má pravdu, neublízuje jej. Na druhej strane si ju však ani veľmi nevšíma. Po chvíli počúva od Kudara vetu, ktorá je minimálne zvláštna a znie skutočne ako z iného sveta.

„Neexistuje dobro a zlo. Sú len ľudia, ktorí stoja v ceste a si len ty, kto po tej ceste kráča. Ty, mesačná dýka a tvoj cieľ.“

12. kapitola: Airana v nebezpečenstve

Airana dobre vie, ako môžu byť elfovia nebezpeční. Zvlášť, keď ich je málo a posilňuje ich zúfalstvo. Spoznala niektorých z nich na Zelenom ostrove a je veľmi prekvapená, keď ich vidí aj tu. Sleduje, ako vyslobodzujú Monnu i ako obkolesujú Kudara. Inštinktívne siaha po mesačnej dýke, ale nemôže ju nájsť. Prehľadáva celé oblečenie a s určitosťou vie, že by ju mala mať pri sebe. Všetku ju nedávno použila. Snaží sa ju nájsť svojimi myšlienkami a nachádza ju. Nie na ceste, z ktorej prichádzala, ale pred sebou. Neďaleko tých elfov, v Kadarovej ruke. S plnou energiou.

Uvedomuje si nebezpečenstvo. Je oveľa silnejšia s dýkou ako bez nej, a to napriek tomu, že vie kúzliť a ubrániť sa menšej skupine. Aktuálne nie je žiadna veľmoc, len jedna nebezpečnejšia žena. Je bez dýky a cíti sa prázdnejšia ako obyčajne.

Pomaly sa približuje a vidí elfov, ako odchádzajú. Majú o jedného člena viac, ale nie je to ani Monna, ani Kadar.

„Mládež, čo to malo znamenať? Necháte sa uniesť, kvôli vám som spoznala nových priateľov a musela jazdiť na koni. Toto sa robí?“

„Airana, pomôž nám. S Kadarom sa niečo deje.“

„Už som povedala, že som musela povraždiť malé deti a z nejakého dôvodu je moja dýka v jeho rukách? No ukáž, pozriem sa na neho.“

„Čo vidíš?“

„Kadara a moju dýku, čo by som mala vidieť?“

„Čo sa s ním deje?“

„Keby som vedela, tak ti to poviem. Počkej chvíľu, nebuď tak netrpezlivá.“

„Ale ja ho ľúbim.“

„Dobre, tak keď ho ľúbiš, tak ho nenaštví, stále má mesačnú dýku. Musím ho poriadne prezrieť.“

Airana ukladá dlaň na čelo. Kadar je úplne chladný, ako keby bol pod kliatbou. Po chvíli začal opakovať vetu, ktorú už počula. O mesačnej dýke a celi. Mágyňa mu odoberá dýku a hádže ju nabok. Kadarov stav sa však nemení.

„Čo sa mu stalo?“

„Vidíš tú dýku? Nie je na nej žiadna krv a to všetkých skántril on sám. Vieš, prečo na nej nie je krv?“

„Neviem. Nevidela som ho zmývať krv.“

„Krv sa na ňu nelepí, ale lepia sa na ňu najrôznejšie túžby, prosby a vlastne všetko, čo človek má a kus kameňa nemá. Pozri sa na neho. Vidíš, že mu niečo chýba. Pokúšam sa prísť na to, čo to je.“

„Ale ako?“

„Čo ako?“

„Ako zistíš, čo mu je?“

„Magické predmety sú moja oblasť a ver mi, túto dýku poznám dobre. Stále však o nej neviem všetko.“

„A máš predpoklad?“

„Monna, ja mám vždy nejaký predpoklad. Uvidíme, či aj tento je správny. Teraz treba niečo zjesť. Tebe, mne a jemu tiež.“

„Nemôžem ho tu nechať.“

„Tomu rozumiem. A ja by som nemala ísť na lov, lebo sa zase necháte uniesť. Pod, mám nápad. Predáme pár maličkosť, ktoré tu títo milí zbojníci ponechávali. Najeme sa do sýtosti.“

Po chvíli to vyzerá na veľmi zvláštnu skupinu. Dve ženy podopierajú mladého muža, ktorý môže pre niekoho pripomínať opilca.

„Mám teóriu, čo je s ním.“

„Čo sa mu stalo?“

„Ocitla sa u neho moja zbraň. To nie je dobre.“

„Ako to myslíš?“

„Uvažuj. Prečo by niekto alebo niečo išlo preč? Prečo by sa niekto z tvojej dediny presťahoval do hlavného mesta?“

„Možno za lepšou prácou.“

„Presne tak. Lepšie podmienky. Kadar musel tej dýke niečo sľúbiť. Niečo, čo tá dýka naozaj chce. Preto sa aj dostala odo mňa k nemu. Dal jej ponuku, ktorá sa neodmieta. Niečo, čo by

niekto normálny nikdy neurobil alebo nechcel, iba ak by mal na to dobrý dôvod.“

„Stále nechápem.“

„Tak to skúsím povedať inak. Stručne, jasne, jednoducho. Dávaš dobrý pozor, Monna?“

„Áno.“

„Vymenil zbraň za niečo, čoho by sa nikto nechcel vzdať. Duše, svedomia, priateľky, čohokoľvek.“

„Duša je reálna?“

„Na to ti presne neodpoviem, ale pozri sa, ako je na tom. A drž ho poriadne, však ho nesiem skoro celkom sama!“

Obidve ženy sa prehýňajú a po chvíli sa rozhodujú pre oddych. Monna je nešťastná z posledných udalostí, zatiaľ čo Airana si z toho veľa nerobí.

„Môžem sa ťa niečo spýtať?“

„To je tá najhlúpejšia otázka. Monna, dievčatko, skús dať lepšiu otázku.“

„Už si niekedy prišla o niekoho blízkeho?“

„Precestovala som veľkú časť Karienu. Spoznala som najrôznejších ľudí a nielen ľudí. Zažila som dobrodružstvá, aké nikomu neprajem. A dokonca som jedného času mala robiť kamarátku pre Lanu. Ver mi, že som už prišla o ľudí, na ktorých mi záležalo. Kadar je prvý, komu sa niečo stalo?“

„Vždy sa mu niečo stane, ale ja ho ľúbim.“

„To je irónia celého toho požehnaní. Viac mužov, ako žien. Napriek tomu musia muža niest dve ženy.“

„Kto skutočne prišiel s tým požehnaním?“

„To nikto nevie. Mohol to byť hocikto. Dokonca to možno nebol jeden človek, ale celá skupina, ktorá sa naučila nejako kombinovať svoje sily. Prečo sa pýtaš?“

„Ja neviem. Asi len chcem prísť na iné myšlienky.“

„Vieš ty čo? Keby som zistila, kto to bol, asi by som ho presvedčila, že je to zlý nápad a pekne by som ho požiadala, aby to všetko vrátil. A ak by to odmietol, tak by zahynul dýkou a urobila by som to sama.“

„Čo ak by sa to obrátilo?“

„Monna, ty si génius. Vidíš, toto mi nikdy nenapadlo. Aké by to bolo, keby bolo všetko naopak. Namiesto množstva mužov by bolo množstvo žien. Mužov by tak bolo menej a teda aj menej vojakov, čiernokňažníkov, ožranov a tak podobne. Boli by ženy, ktoré by bojovali o vernosť svojho partnera. Stávali by sa zvláštne extrémny. Napríklad by dve ženy museli vláčiť jedného muža.“

„Ja si myslím, že by boli ženy osamelé a smutné.“

„To sú už teraz. Spomeň si na Lanu. Ja som tiež osamelá. Ako snehová vločka na púšti. Asi mám nápad. Odstúp na chvíľu. Toto sa ti páčiť nebude.“

Monna odstupuje a Airana ukladá Kudara do polosedu, s hlavou hore. Dotýka sa ho nežne rukami a postupne ho zaobaluje do ľadu, ktorý jej vychádza z dlaní. Po chvíli je s výnimkou hlavy celý v ľade.

„Čo robíš?“

„Chcem ho trochu podchladiť.“

„Prečo?“

„Počula si už o tom, že voda má pamäť? Je to kravina, voda nemá žiadnu pamäť, ale dokáže vyplaviť všetko možné. Pochybujem, že to... funguje to. Hýbe sa.“

„Trasie sa, lebo je mu zima.“

„To znamená, že jeho telo reaguje na ľad. V najhoršom prípade ho potom pozohrievaš.“

„Daj preč ten ľad.“

„Poznáš aj kúzelné slovíčko prosím? Ešte chvíľu počkaj.“

„Zabiješ ho.“

„Nezabijem, neboj sa. Práve naopak, otužovanie je zdravé. Len sa pozri, ako sa mu červenajú líčka.“

„Za chvíľu zmodrejú.“

„No dobre ty expertka. Teraz ho poďme zohrievať. Viac tepla. No tak, na čo čakáš?“

Airana a Monna si líhajú vedľa Kudara a zakrývajú sa Airaninmi náhradnými šatami.

„Je mi zima, načo si použila toľko toho ľadu?“

„Pochopíš, až budeš staršia, dievčatko. Teraz nekecaj a hrej!“

„Neurobíš oheň?“

„Neviem ohnivé kúzla, nikdy mi nešli.“

„Nemusíš všetko robiť kúzla.“

„Žartujem. Mohla by som, ale len čo pôjdem po vetvičky, zase ťa niekto unesie. Máme požehnanie. Veľa divných mužov a veľa žien, ktoré si niekto len tak uchmatne.“

„Je mi zima.“

„Ty si otrava. Tak dobre. Tvoj milý naplnil dýku, tak si urobíme trochu ohňa.“

Airana berie do rúk dýku a tá začína svietiť, ale hlavne hriať. Všetci traja majú pod šatami teplejšie ako doteraz.

„Hej, vy tam!“ Ozýva sa neznámy hlas.

„Čo je?“

„Chodte vylihovať do lesa, tadiaľto bude prechádzať kráľovná.“

„Tak nech nám niečo donesie. Napríklad zákusky. Marlenu má vždy viac bohatstva, ako sa patrí.“

„Marlena je mŕtva a kráľovná Inga vás tu nemôže takto vidieť.“

„Marlena je mŕtva? Čo sa stalo?“

Airana vyzvedá a to si myslela, že ju už nič neprekvapí. Muž, ktorý žiada jej odchod, je úplne cudzí chlap. Vyzerá ako niekto z hradu, ale nikdy ho nevidela.

„Ty si kto?“

„Som zo stráže jej veličenstva.“

„Takže dobre poznáš všetkých blízkych kráľovnej Marleny?“

„Samozrejme.“

„Neverím ti. Ani slovo.“

Airana sa pozerá na Monnu a tá je na tom rovnako. Tiež mu vôbec nič neverí.

„Povedz mi presne čo sa stalo a ja ťa nechám ísť. Inak zomrieš veľmi rýchlo alebo veľmi pomalou smrťou, môžeš si vybrať.“

„Ako sa opovažuješ vyhrážať kapitánovi stráží?“

„Ty nie si kapitán stráží, to je ten bradatý chlapík. Ako sa voláš?“

„Nič ti nemusím hovoriť. Okamžite vypadni, lebo...“

Airana sa dotýka jeho meča a ten sa premieňa na ľad.

„Lebo čo? Prebodneš ma cencúľom? To je samozničujúci dôkaz. Vedel by si to, keby si bol o trochu viac inteligentný.“

„Naozaj musíte odísť. Dobré vám radím. Nemôže vás tu vidieť. Zabije mňa i vás.“

„Inga ide niekoho zabíjať? Tá mierna, milá kráľovná? Nebuď smiešny a nechaj nás tak.“

„To nemôžem. Dvíhajte sa, lebo vás donútim, aj keby som to mal urobiť päťami.“

Airana sa znovu pozerá na Monnu, a tá jej hovorí, že tento človek neustále klame.

„Klameš, klameš a znovu klameš. Ale prečo? Musí ti byť jasné, že s hlúpu lžou sa ďaleko nedostaneš. Iba ak by si sa pomiatol. Každopádne mi to neseď. Prečo by niekto pomätený išiel práve za nami a s mečom v ruke?“

„Menom kráľovnej Ingy a veľmágyne Eludie ťa vyzývam, aby si sa okamžite vzdala a išla so mnou.“

„Ja som Eludia ty hlúpy plechový sráč. Ale na hrade ma nikto nepozná pod týmto menom. Tak vieš čo? Vzdávame sa a ideme s tebou. Bude zábava.“

Airana vstáva, ale ledva je v plnej výške, už na ňu letí niekoľko šípvov z každej strany. Nemôže sa uhnúť všetkým a ten podvodník jednoducho ustupuje o pár krokov. Nie menej ako päť šípvov sa dostáva prekvapenej mágyne do tela.

„Pozdrav od Marleny. Zdochni ty hlúpa kúzelníčka, pletla si sa do nesprávnych vecí.“

Monna sa drží čo najviac pri zemi, aby si ju nevšimol ten chlap či niekto zo strelcov. Až teraz si všimla, kde boli lukostrelci poukrývaní. Nemôže robiť vôbec nič, ale stáva sa svedkom zvláštnej bitky. Po strelcoch i po tom podvodníkovi letia šípy. Strelci sa zabíjajú navzájom?

Využíva to, že si ju asi nikto všímať nebude a snaží sa zobudiť Kadara. On ako jediný vie, čo má robiť s Airanou. Nedarí sa jej však zobudiť ho. Vie, že musí niečo urobiť, ale nevie presne čo.

Po chvíli vidí niekoľkých strelcov, ako sa chcú zachrániť útekou. V behu však padajú k zemi. Možno ju klame zrak, ale vidí postavu, na ktorú už po chvíli zabudla. Malý chlapec sa pozerá na ňu a ukazuje na ňu prstom. Malý chlapec s dlhými elfskými ušami, ktorého sprevádza skupina elitných elfských lukostrelcov.

Monna znovu volá o pomoc.

„Pod' sem, pod' sem.“ Volá na ňu Airana.

„Čo sa ti to stalo? Nikdy som...“

„Vyber šíp a bodni do toho miesta dýku. Rýchlo.“

„Ako to myslíš?“

„Rýchlo.“

„Neviem čo mám robiť a neviem prebudiť Kadara.“

„Musíš mi pomôcť ty. Rozumieš? Rýchlo!“

„Ale ja neviem, čo mám robiť.“

„Šíp. Tento. Von! Von!“ Airana kričí od bolesti a jej slová je čoraz ťažšie rozumieť.

„Ale to ťa bude bolieť.“

„To je jedno a urob to. Hneď!“

Monna sa pokúša vytiahnuť šíp, ale len čo začala Airana kričať, okamžite toho nechala. Rev však na jej prekvapenie prebudil Kadara, ak sa to dá považovať za plné prebudenie. Kadar pôsobí omámené, ale nepotrebuje žiadne inštrukcie. Berie do rúk dýku a vytahuje šíp za šípom. Vôbec si nevšíma rev a stonanie. Do rany vkladá dýku, znovu a znovu, ako keby ho k tomu viedla cudzia sila. Nič nehovorí, nerobí nič navyše, ale to, čo robí, je úplne presné. Zakrýva Airanu a kontroluje dýku. Zas je v nej menej ako polovice energie.

„Ako si to dokázal? Ja by som to nedokázala, si úžasný!“ Monna sa snaží objasniť Kadara, ale ten ju jemne odsúva od seba a ani sa na ňu nepozera. Airana stratila množstvo krvi, ktorá je teraz všade pod ňou, ale všetky rany má zahojené a je očividne v šoku.

Monna si dáva hlavu do dlaní a nevie, čo sa deje, čo sa stalo a ani čo sa môže stať v najbližších okamihoch. Cíti sa bezradná v boji s množstvom udalostí, ktoré nemôže ovplyvniť.

13. kapitola: Tichý, bledá a unesená

Elfovia odchádzajú a ostáva známa trojica. Nikto však nie je taký, ako ešte pred chvíľou. Airana sa necíti dobre a akékoľvek pohyby sú pre ňu náročné. Ešte stále je v šoku zo straty krvi. Monna je v úplne inom šoku, pretože videla čo dokáže jej milý a čo teraz zrazu nedokáže. Je to práve Kadar, kto sa zmenil najviac.

Teraz to nie je ten milý a múdry mladý muž, ale niekto úplne iný. Človek, ktorý sedí, ale nič nerobí. Pozera pred seba bez záujmu. Pripomína niekoho, kto sa úplne stratil v šírom svete a už sa nepýta sám seba, kadiaľ by mal ísť a čo robiť. Z Kadara je človek, ktorý má ruky a nohy, ale nevie, načo ich má.

„Kadar, láska moja, čo je s tebou? Pozri sa na mňa. Pozri sa na mňa, prosím.“

Kadar sa na Monnu skutočne chvíľu pozerá, ale bez slova si znovu vyrovnáva hlavu a nerobí vôbec nič. Monna ho hladí po chrbte a nerobí nič. Keď mu však vôjde do vlasov, odháňa ju, ako keby to bola mucha.

„Čo sa stalo? Airana, čo je s Kadarom?“

„Nedávaj mi také ťažké otázky. Ja budem teraz chvíľu vyplúvať krv. To málo, čo mi ešte ostalo.“

„Nerobí mi dobre pohľad na krv.“

„Aspoň buď rada, že ju máš v tele a nie mimo tela. Potrebujem oddychovať. Máš hliadku. Potom ma zobuď.“

„Ja? Ale... akú hliadku? O čom hovoríš? Airana? Airana!“

Monna ju chce rýchlo zobudiť, ale nejde to. Stratila tak krv, ako i farbu. Rýchlo si líha k nej a zakrýva jej náhradným oblečením. Volá Kadara, aby sa pridal, ale ten nehovorí vôbec nič. Rýchlo pred ním skrýva dýku, aby neurobil niečo hrozné. Je jediný pri plnom vedomí, v neznámej krajine a cíti sa bezradne. Väčšinou mala od niekoho inštrukcie, ale teraz nemá nič. Len

priateľa, ktorý je úplne iný a mágyňu, ktorej nemôže vo všetkom veriť, ale hlavne ju teraz nemôže opustiť.

Po chvíli si spomenie na svoj dar. Čo je pravda? Čo nie je pravda? Airana povedala, že bude vyplúvať krv. Naozaj tomu verila, neklamala, ale krv zatiaľ nevyplúva. Čo však s Kadarom? Čo ak je jeho stav podobný ako s tým elfským chlapcom? A čo ak práve tí elfovia dokážu pomôcť? Sú to predsa len členovia národa, ktorý už prešli obrovské vzdialenosti.

Monna uteká. Žiadna príprava, len zbesilý beh. Chce zastihnúť elfov, kým úplne odídu. Nepozera sa za seba a nemyslí na tých, ktorých tam nechala ležať či pozerá len tak pred seba. Uteká, čo jej sily stačia a vôbec nemyslí na prípravu. Ak ich všetkých dostihne, nebude vedieť čo povedať.

Po chvíli behu stráca dych. Nevládze. Nechce zastavovať, ale musí. Nevie, koľko už prebehla, ale jej telo jej nedovoľuje pokračovať. Má dve možnosti. Pomaly kráčať vpred, alebo ostať tu a poriadne sa rozdýchať. Po elfoch ani stopy.

Prichádza ešte ťažšie rozhodnutie. Pokračovať, alebo sa vrátiť? Nedá sa jej dobre myslieť a ani nevie, akú vzdialenosť vlastne ubehla. Len v svojich šatách. Nemá pri sebe vôbec nič. Mesačnú dýku nechala pri Airane a ani si nevšimla, že by sa jej mohla na začiatku behu hodiť na svietenie. Prichádza noc a ona je úplne sama a len zbežne si pamätá, z ktorého smeru sa sem dostala.

Počuje hlas, ale nie je to hlas žiadnej známej osoby. Nerozumie presne, čo jej hovorí. Pravdepodobne však chce, aby vstala. Prezerá si toho človeka a má strach. Nízky chlap v dotrhaných šatách má zvláštne posunutú sánku. Z bezzubej papule vychádzajú ďalšie, ťažko popísateľné slová. Monna sa rozhoduje pre útek, ale nevie, kam má ísť. Útek jej znemožňuje hodené boly. Dobré vie, že niektorí lovci ľudí tieto spojené, vrhacie gule obľubujú.

„Neublížuj mi, prosím. Moji priatelia sú na blízku.“ Hovorí Monna

„Nemapla.“ Vychádza z lovcu ľudí.

„Nemám priateľov? Mám priateľov a mocných, nechci aby sa dostali na tvoju stopu.“

„Nemapla.“ Opakuje lovec s rozbitou sánkou a ťahá Monnu za sebou.

Dievča je dezorientované a nevie, čo má robiť. Nemôže myslieť na nič, ani na to, čo by robil Kadar na jej mieste.